

ជីវិតពិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

The Life of True Christian

ចនខាលវីន (John Calvin)

អនុសាសន៍៖ បណ្ឌិតវាយយ៉ង់យ៉ុង (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ៖ អ៊ុន កក្កដា (Kakada Un)

2021.April 15

វិទ្យាស្ថានជំនឿកំណែទម្រង់កម្ពុជា

(Cambodia Reformed Faith Institute)

អារម្ភកថា

នៅពេលខ្ញុំចាប់ផ្តើមពន្ធភិក្ខុរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងវិស័យបេសកកម្មនៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់បោះពុម្ពសៀវភៅដែលបានកែទម្រង់សម្រាប់ព្រះវិហារកម្ពុជា។ ប៉ុន្តែអស់រយៈពេល ១៥ឆ្នាំហើយដែលខ្ញុំបានរងចាំការផ្តល់សៀវភៅរបស់ចនកាលីនវីន (John Calvin) ដែលជាជីវិតពិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានបកប្រែជាភាសាខ្មែរពីព្រោះខ្លឹមសារទាំងនោះបង្ហាញពីទិសដៅកែទម្រង់ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាន។ លើសពីនេះទៅទៀតខ្ញុំបានអនុវត្តការបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់គឺការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះនិងសេចក្តីជំនឿនិងបានចេញផ្សាយនៅថ្ងៃទី ០៣ ខែ ០៣ ឆ្នាំ ២០១៩។

នៅក្នុងពេលវេលាជំងឺឆ្លងថ្ងៃនៃ (covid19) ទោះបីជាគ្រប់ការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវបានមានកំណត់យ៉ាងពិតប្រាកដក៏ដោយសៀវភៅនេះធ្វើឱ្យយើងមើលឃើញពិភពលោកនៅក្នុងវិស័យពន្ធភិក្ខុ។ ជាពិសេសខ្ញុំសូមសរសើរដល់ព្រះសម្រាប់ (CEMF ស៊ីអ៊ីមីអេស) ផ្សាយដំណឹងល្អបានឲ្យលោកអ៊ុនកក្កដាបានទទួលបានការងារដ៏មានតម្លៃនៅក្នុងគ្រាលំបាកនេះ។ ខ្ញុំរីករាយដែលបានរកឃើញអ្នកបកប្រែដ៏ល្អម្នាក់ហើយដោយគិតថាវាមានឥទ្ធិពលលើវិស័យពន្ធភិក្ខុនៅកម្ពុជា។ ទ្រឹស្តីពួកកំណែទម្រង់និងជំនឿរបស់គេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយចលនាយ៉ាងច្បាស់។ ជាបន្តទៀត (CEMF ស៊ីអ៊ីមីអេស) មានផែនការបោះពុម្ពផ្សាយសៀវភៅកំណែទម្រង់ជាភាសាខ្មែរ។ ខ្ញុំសូមអធិស្ឋានថាអ្នកដែលបានអានសៀវភៅនេះនឹងត្រូវរកឃើញការពិតដ៏អស្ចារ្យហើយអនុវត្តវានៅក្នុងជីវិតរបស់គេដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់

ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះការផ្សាយដំណឹងល្អនៅកម្ពុជា ១៤០០០ភូមិ ជាមួយនឹងដំណឹង
ល្អដល់ពួកគេ។

ថ្ងៃទី ៤ ខែមេសាឆ្នាំ ២០២១

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

បណ្ឌិត វ៉ាយយ៉ង់យ៉ុនប្រធាន CRFI

ភាពលំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I : ការគោរពប្រតិបត្តិដោយបន្ទាបខ្លួនការត្រាប់តាមពិធករបស់ព្រះគ្រីស្ទ

1. បទគម្ពីរគឺជាការដឹកនាំនៃជីវិត / 8
2. ភាពបរិសុទ្ធគឺជាគោលការណ៍សំខាន់ៗ / 9
3. ការធ្វើត្រាប់តាមភាពបរិសុទ្ធមានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទៗ / 10
4. ភាពត្រីស្មានខាងក្រៅមិនគ្រប់គ្រាន់ទេៗ / 12
5. ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណគឺជាភាពចាំបាច់ៗ / 13

ជំពូកទី II: ការបដិសេធខ្លួនឯង

1. ខ្លួនយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទេគឺជាកម្មសិទ្ធិព្រះអម្ចាស់ៗ / 16
2. ការស្វែងរកសិរីល្អរបស់ព្រះមានន័យថាការបដិសេធខ្លួនឯងៗ / 18
3. ការស្វែងរកសិរីល្អរបស់ព្រះមានន័យថាការបដិសេធខ្លួនឯងៗ / 19
4. ធាតុផ្សំនៃការបដិសេធខ្លួនឯងគឺៈសេចក្តីស្រេកឃ្លានសេចក្តីសុចរិតនិងការគោរពព្រះៗ / 21
5. ការបន្ទាបខ្លួនមានន័យថាការគោរពដល់អ្នកដទៃៗ / 24
6. យើងគួរតែស្វែងរកសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នាមិត្តនិងសត្រូវ / 26
7. ភាពជាពលរដ្ឋល្អមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់ទេ / 28
8. គ្មានសុភមង្គលទេបើគ្មានពរពីព្រះៗ / 29
9. ឯមិនគួរខ្វាយខ្វល់តែអំពីទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសទេៗ / 31
10. ព្រះអម្ចាស់គឺសុចរិតគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់ៗ / 33

ជំពូកទីIII: ការអត់ធ្មត់និងការលឺឈើឆ្កាង

1. ការលឺឈើឆ្កាងគឺពិបាកជាងការបដិសេធខ្លួនឯង ។ / 36
2. ឈើឆ្កាងធ្វើឱ្យយើងបន្ទាបខ្លួន ។ / 37
3. ឈើឆ្កាងធ្វើឱ្យយើងមានសង្ឃឹម ។ / 39
4. ឈើឆ្កាងបង្រៀនការស្តាប់បង្គាប់ / 40
5. ឈើឆ្កាងបង្កើតវិន័យ / 42
6. ឈើឆ្កាងនាំមកនូវការប្រែចិត្ត ។ / 43
7. ការបៀតបៀនផ្តល់ការពេញចិត្តពីព្រះ ។ / 45
8. ការបៀតបៀនគួរតែនាំមកនូវសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ/ 47
9. ឈើឆ្កាងរបស់យើងមិនគួរធ្វើឱ្យយើងព្រងើយកណ្តើយឡើយ / 48
10. ឈើឆ្កាងធ្វើឱ្យមានការចុះចូល ។ / 50
11. ឈើឆ្កាងគឺសំខាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ។ / 52

ជំពូកទីIV: ក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ពិភពលោកបន្ទាប់

1. គ្មានមកុដដោយគ្មានឈើឆ្កាងទេ / 55
2. យើងមានទំនោរទៅរកជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះខ្លាំងណាស់ ។ / 57
3. ព្រះពរនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នមិនគួរត្រូវបានគេមើលងាយទេ / 60
4. តើផែនដីជាអ្វីបើប្រៀបធៀបនឹងឋានសួគ៌! / 62

5. យើងមិនគួរខ្លាចការស្លាប់ទេតែសូមលើកក្បាលឡើង។ / 65
6. ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។ / 68

ជំពូកទីV: ការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន

1. សូមឱ្យយើងជៀសផុតពីភាពជ្រុលនិយម។ / 71
2. អ្វីៗនៅលើផែនដីគឺជាការប្រទានរបស់ព្រះ។ / 73
3. ការដឹងគុណពិតប្រាកដនឹងរារាំងយើងពីការបំពាន។ / 74
4. ចូរយើងរស់នៅដោយមានការចេះប្រមាណ / 76
5. សូមឱ្យយើងអត់ធ្មត់និងមាតិកាដែលស្ថិតនៅក្រោមភាពឯកជន។ / 77
6. ត្រូវស្មោះត្រង់នៅក្នុងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។ / 78

Note: The Khmer version was translated out of English version translated by Henry J. Van Andel from French and Latin on 1952.

ជំពូកទី ១

ការគោរពប្រតិបត្តិដោយបន្ទាបខ្លួនការគ្រាប់តាមពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

I. បទគម្ពីរគឺជាការដឹកនាំនៃជីវិត

1. គោលដៅនៃជីវិតថ្មីគឺជាបុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះបង្ហាញបទភ្លេងនិងភាពសុខដុមរមនានៅក្នុងការប្រព្រឹត្តិរបស់ពួកគេ។ តើបទភ្លេងអ្វី? ចម្រៀងនៃព្រះយុគ្គិធម៌។ តើភាពសុខដុមរមនាអ្វី? ភាពសុខដុមរមនាភាពសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់និងការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងដើរតាមក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយើងអាចក្លាយជាកូនរបស់ព្រះបិតាបាន។ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះមាននៅក្នុងថាមពលនៃជីវិតថ្មីដែលរូបភាពរបស់ទ្រង់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅក្នុងយើង។ ប៉ុន្តែដោយធម្មជាតិយើងមានភាពយឺតយ៉ាវដូច្នេះយើងចាំបាច់ត្រូវមានការលើកទឹកចិត្តជួយដល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងដោយគោលការណ៍ណែនាំ។ ការប្រែចិត្តដោយស្មោះចេញពីដួងចិត្តមិនធានាថាយើងនឹងមិនរង់ចេញពីផ្លូវត្រង់ហើយពេលខ្លះក្លាយជាមនុស្សរង់ចាំស្មារតី។ ដូច្នេះសូមឱ្យយើងស្វែងរកបទគម្ពីរដើម្បីរកគោលការណ៍ឬសគល់សម្រាប់ការផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើង។

2. គម្ពីរមានចំនួននៃការដាស់តឿនជាច្រើនហើយដើម្បីពិភាក្សាអំពីវាទាំងអស់នឹងបានសម្រេចបំពេញ។ អាចារ្យនៅព្រះវិហារបានសរសេរស្នាដៃធំលើគុណធម៌ដោយមិនចាំបាច់និយាយ។ សូម្បីតែការសង្ខេបគិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញក៏មិនអាចប្រើបានដែរ។ ទោះយ៉ាងណាចំពោះការលះបង់ពិតប្រាកដវាមិនចាំបាច់អានស្នាដៃល្អរបស់ឪពុកនៅព្រះវិហារនោះទេប៉ុន្តែត្រូវយល់ពីគោលការណ៍គ្រឹះនៃព្រះគម្ពីរ។

3. គ្មាននរណាម្នាក់គួរទាញសេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលថាការបកស្រាយមួយនៃការប្រព្រឹត្តរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទធ្វើឱ្យការពិភាក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់ពីអ្នកដទៃដែលខ្ពង់ខ្ពស់ឬទស្សនវិជ្ជានោះគ្មានតំលៃ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយទស្សនវិទូមានទម្លាប់និយាយអំពីគោលការណ៍ទូទៅនិងវិធានដាក់លាក់ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមានបទបញ្ជាទាំងអស់។ ទស្សនវិទូច្រើនតែបង្ហាញការស្រឡាញ់ប៉ុន្តែវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានវិធីសាស្ត្រផ្សេងដែលគួរតែត្រូវបានគេមិនយកចិត្តទុកដាក់។

II. ភាពបរិសុទ្ធគឺជាគោលការណ៍សំខាន់ៗ

1. ផែនការនៃបទគម្ពីរនៃការដើរជាគ្រីស្ទានវាមានពីរយ៉ាងគឺទីមួយយើងត្រូវបានទុកចិត្តដោយបញ្ញាក្នុងរបស់ព្រះហើយព្រះឲ្យស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតពីព្រោះតាមធម្មជាតិយើងមិនមានទំនោរចិត្តធ្វើដូច្នេះទេ។ ទីពីរគឺយើងត្រូវបានគេបង្ហាញនូវច្បាប់សាមញ្ញមួយដែលយើងមិនត្រូវមានភាពរង្វេងស្មារតី។ ក្នុងចំណោមបញ្ញាតិជាច្រើនតើមានអ្វីប្រសើរជាងគោលការណ៍សំខាន់នោះទេ? អ្នកត្រូវបរិសុទ្ធព្រោះខ្ញុំបរិសុទ្ធ? នៅពេលដែលយើងត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយដូចជាចៀមដែលខ្ចាត់ខ្ចាយហើយរង្វេងស្មារតីនៅលើលោកីយ៍ព្រះគ្រីស្ទបានប្រមូលយើងម្តងទៀតដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចនាំយើងត្រឡប់ទៅព្រះទ្រង់វិញ។

2. នៅពេលដែលយើងបានការលើកឡើងថ្ងៃមួយនៃការរូបរាងអាថ៌កំបាំងរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទយើងគួរតែចងចាំថាភាពបរិសុទ្ធគឺជាប្រភព។ ភាពបរិសុទ្ធមិនមែនជាអំពើល្អដែលយើងអាចទទួលបានមេត្រីភាពជាមួយព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលអាចឱ្យយើងគោរពជាប់នឹងព្រះអង្គនិងដើរតាមទ្រង់។ នេះជាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលព្រះអង្គពុំអាចធ្វើអ្វីទាក់ទងនឹងអំពើទុច្ចរិតនិងអំពើស្មោកគ្រោកបាន។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែចងចាំវាប្រសិនបើយើង

ចង់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវបាន
 ដោះលែងពីភាពច្របូកច្របល់នៃអំពើទុច្ចរិតនិងការបំពុលនៃលោកីយ៍នេះបើយើង
 ចង់ក្រាលនៅលើផែនដីដរាបណាយើងនៅរស់? តែភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះដាស់តឿន
 យើងថាយើងត្រូវតែរស់នៅក្នុងទីក្រុងដ៏បរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡឹមអោយយើងចង់
 ធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជាដីដ៏សក្ការៈហេតុ
 ដូច្នេះហើយបានជាប្រជាជនមិនស្អាតស្អំ។ អ្នកតែងទំនុកតម្កើងមានប្រសាសន៍ថា
 អ្នកនេះនឹងស្ថិតនៅក្នុងត្រសាលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលដើរដោយទៀងត្រង់ហើយ
 ប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត។ ក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជាដីដ៏សក្ការៈហេតុដូច្នេះហើយបានជា
 ប្រជាជនមិនស្អាតស្អំនិងអ្នកតែងទំនុកតម្កើងមានប្រសាសន៍ថាអ្នកនេះនឹងស្ថិតនៅ
 ក្នុងត្រសាលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលដើរដោយទៀងត្រង់ហើយប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត
 តាមទីសក្ការៈគឺជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធត្រូវតែរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។ លេវី ១៩: ២; ពេត្រុសទី ១
 ១:១៦; អេសាយ ៣៥:១០; ទំនុកតម្កើង ១៥: ១ និង ២, ២៤: ៣ និង ៤ ។

III. ការធ្វើត្រាប់តាមភាពបរិសុទ្ធមានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ។

1. បទគម្ពីរមិនត្រឹមតែបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃភាពបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែ
 ក៏ជាព្រះគ្រីស្ទដែលជាផ្លូវឆ្ពោះទៅរកព្រះបិតាដែរ។ ដោយសារព្រះបិតាបានផ្សះផ្សា
 យើងជាមួយអង្គទ្រង់ក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទដូច្នេះទ្រង់ត្រាស់ហៅយើងអោយយកតំរាប់
 តាមព្រះគ្រីស្ទដូចជាគំរូរបស់យើង។ សូមឱ្យអ្នកដែលគិតថាទស្សនវិទូមានប្រព័ន្ធ
 សុដីវេធមិនិងសណ្តាប់ធ្នាប់តែមួយគត់ដែលបង្ហាញយើងនូវផែនការប្រសើរជាង
 ការគោរពនិងធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ។ គុណធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់យោងទៅតាមទស្សនវិទូគឺដើម្បី
 រស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ធម្មជាតិប៉ុន្តែបទគម្ពីរចង្អុលបង្ហាញយើងឱ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទល្អ
 ឥតខ្ចោះជាគំរូរបស់យើង។ យើងគួរតែបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង

ជីវិតរបស់យើងថ្វីដ្បិតតើអ្វីដែលអាចមានប្រសិទ្ធភាពជាងការគិតពិចារណាដ៏អស្ចារ្យនេះ? ជាការពិតតើអាចមានអ្វីទៀតដែលអាចទាមទារបាន?

2. ព្រះអម្ចាស់បានទទួលយកយើងធ្វើជាបុត្ររបស់ទ្រង់នៅលើលក្ខខណ្ឌដែលយើងបានបង្ហាញពីការគ្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃការទទួលយើងជាកូនចិញ្ចឹម។ប្រសិនបើយើងមិនលះបង់និងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេនោះយើងមិនត្រឹមតែបះបោរពីព្រះដែលបានបង្កើតយើងដោយស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះទេតែយើងក៏ធ្វើអោយក្លាយជាអ្នកបះបោរទៀតផង។

3. បទគម្ពីរអមជាមួយការដាស់តឿនរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងការសន្យានៃព្រះពររាប់មិនអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់និងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមាននៅក្នុងយើង។ហេតុដូច្នេះហើយបានជាដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះរូបិយតាមយើងនឹងមានទោសកំហុសសោះតែដោយសារអំពើរបស់យើងដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត។ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានបន្សល់យើងតាមរយៈពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គយើងមិនគួរប្រឈមមុខធ្វើឱ្យព្រះនាមទ្រង់អាម៉ាសដោយស្មារតីណាមួយឡើយ។ចាប់តាំងពីព្រះគ្រីស្ទដែលជាក្បាលយើងបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌យើងគួរតែទុកចោលសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់យើងចោលហើយលើកដួងចិត្តយើងទៅរកទ្រង់។ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានញែកយើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់យើងមិនគួរបង្គាប់ដល់ទីសក្ការៈរបស់ព្រះអង្គទេតែត្រូវបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គវិញ។ដោយសារទាំងរូបកាយនិងរូបកាយរបស់យើងមានគោលបំណងទទួលម្តុដដែលមិនចេះរលួយនិងមិនចេះសាបសូន្យយើងគួរតែរក្សាវាអោយបានបរិសុទ្ធនិងឥតសៅហ្មងរហូតដល់ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទាំងនេះគឺជាគ្រឹះដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ក្រមសីលធម៌នៃការរីកចម្រើន។ទស្សនវិទូមិនដែលឡើងខ្ពស់ជាងភាពថ្លៃថ្នូរធម្មជាតិរបស់មនុស្សឡើយ។(ប៉ុន្តែបទគម្ពីរ

ចង្អុលប្រាប់យើងអំពីអង្គសង្គ្រោះដែលគ្មានបាបរបស់យើងគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ រ៉ូម ៦: ៥; ៨:២៩)។

IV. ភាពគ្រីស្ទានខាងក្រៅមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ។

1. ចូរយើងសួរអ្នកដែលមានជាសមាជិកក្នុងក្រុមជំនុំហើយនៅតែចង់ហៅជាគ្រីស្ទានតើគេអាចលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងនៃព្រះនាមដ៏ពិសិដ្ឋរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេច?

គឺគ្មាននរណាម្នាក់មានការរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទនោះទេប៉ុន្តែពួកគេដែលបានទទួលចំនេះដឹងពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពីដំណឹងល្អ។ សាវ័កបដិសេធថាគ្មាននរណាម្នាក់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទពិតប្រាកដបានទេបើមិនបានរៀនព្រះបន្ទូលគេនិងធ្វើបាបនឹងតណ្ហាបោកបញ្ឆោត។ ចំណេះដឹងខាងក្រៅអំពីព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេរកឃើញថាគ្រាន់តែជាការបង្កើតជំនឿមិនពិតនិងគ្រោះថ្នាក់តែយ៉ាងណាក៏ដោយតែអ្នកបម្រើបព្រះមានបូរមាត់និយាយពីដំណឹងល្អ។

2. ដំណឹងល្អមិនមែនជាគោលលទ្ធិនៃអណ្តាតទេតែជាជីវិត។ វាមិនអាចត្រូវបានយល់ដោយហេតុផលនិងការចងចាំទេប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេយល់យ៉ាងពេញលេញនៅពេលដែលមានព្រលឹងទាំងមូលហើយប្រាប់ចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងនៃបេះដូង។ សូមឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានជ្រើសរើសអាចឈប់ប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ដោយភាពអួតខ្លួនថាខ្លួនមិនសមនឹងព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់គេ។ យើងត្រូវតែចាត់ទុកចំណេះដឹងនៃសេចក្តីចំនឿរបស់យើងជាមុនសិនព្រោះនោះជាការចាប់ផ្តើមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ប៉ុន្តែសេចក្តីរបស់យើងនឹងមិនអាចរកប្រាក់ចំណេញបានទេប្រសិនបើវាមិនផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់យើងពុះកញ្ឆោតលាភវិយាបថរបស់យើងហើយផ្លាស់ប្តូរទៅជាកើតជាថ្មី។

3. ទស្សនវិទូបានថ្កោលទោសនិងហាមប្រាមដោយភាពអាម៉ាស់ពីក្រុមរបស់ពួកគេដែលអះអាងថាគេស្គាល់រូបភាពនៃជីវិតប៉ុន្តែតាមពិតជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍នៅចំពោះព្រះ។ ដោយមានហេតុផលប្រសើរជាងនេះទៅទៀតគ្រីស្ទបរិស័ទគួរស្អប់ខ្ពើមចេញពីអ្នកដែលមានដំណឹងល្អនៅតែលើបម្រមាត់ប៉ុន្តែមិនមែននៅក្នុងចិត្តគេទេ។ ការដាស់តឿនរបស់ទស្សនវិទូគឺត្រជាក់និងគ្មានជីវិតបើប្រៀបធៀបនឹងការជឿជាក់ការស្រលាញ់និងថាមពលគ្មានព្រំដែនរបស់អ្នកជឿពិតប្រាកដ។ អេភេសូ ៥:២០។

V. ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណគឺជាភាពចាំបាច់។

1. យើងមិនគួរទទួលបានភាពឥតខ្ចោះពេញលេញនៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់យើងនោះ ទេទោះយ៉ាងណាយើងខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីដោយខ្លួនឯង។ វាអយុត្តិធម៌ក្នុងការថ្កោលទោសភាពឥតខ្ចោះនៃដំណឹងល្អមុនពេលយើងទទួលស្គាល់នរណាម្នាក់ជាគ្រីស្ទាន។ វានឹងមិនមានក្រុមជំនុំទេប្រសិនបើយើងកំណត់ស្តង់ដារនៃភាពឥតខ្ចោះដាច់ខាតសម្រាប់យើងដែលល្អបំផុតគឺនៅឆ្ងាយពីគំនិតនេះ ហើយយើងនឹងត្រូវបដិសេធមនុស្សជាច្រើនដែលបានរីកចម្រើនតិចតួចប៉ុណ្ណោះ
2. ភាពឥតខ្ចោះត្រូវតែជាសញ្ញាសម្គាល់ចុងក្រោយដែលយើងចង់មាននិងជាកន្លែងដែលយើងខិតខំអ្នកគ្មានការសម្រុះសម្រួលជាមួយព្រះទេគឺជាការមិនស្របព្រះការព្យាយាមបំពេញភារកិច្ចរបស់អ្នកនិងលុបចោលអ្នកដទៃតាមការពេញចិត្តរបស់អ្នក។ ដំបូងបង្អស់ព្រះអម្ចាស់ចង់បានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងការបម្រើរបស់យើងសដោយចេញនៃបេះដូងដោយគ្មានឧបាយកលនិងភាពមិនពិត។ គំនិតជាច្រើនគឺផ្ទុយនឹងជីវិតខាងវិញ្ញាណដ្បិតនេះបង្កប់ន័យនិងភក្តីភាពចំពោះព្រះក្នុងការស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីសុចរិត។ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងគុកនៅលើ

ដែនដីនេះមានកម្លាំងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការឈានទៅមុខបានឡើយហើយភាគច្រើនត្រូវបានរក្សាទុកនៅទន់ខ្សោយយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេបានរើនឈប់ហើយថែមទាំងមិនអាចដើរទៅមុខទៀតនៅខាងក្រៅ ហើយដូច្នេះធ្វើឱ្យគ្មានការរីកចម្រើនបន្តិចបន្តួច។

3. ប៉ុន្តែម្នាក់ៗត្រូវធ្វើទៅតាមសមត្ថភាពដែលខ្លួនមានហើយបន្តដំណើរដែលគាត់បានចាប់ផ្តើម។ គ្មានមនុស្សណាដែលមិនសប្បាយចិត្តនោះទេដែលថាគេនឹងមិនមានការរីកចម្រើនខ្លះទេទោះយ៉ាងណាតូចក៏ដោយ។ យើងមិនត្រូវឈប់ធ្វើការអោយអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីយើងអាចដើរទៅមុខជាដរាបតាមមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ។ ហើយកុំអោយយើងអស់សង្ឃឹមព្រោះតែភាពតូចតាចនៃលទ្ធផលរបស់យើង។ ទោះបីជាយើងខ្វះខាតកម្លាំងរបស់យើងតែវាមិនត្រូវបានបាត់បង់នៅថ្ងៃនេះលើសពីអ្វីដែលបានលើកឡើងពីមុន។

4. លក្ខខណ្ឌមួយសម្រាប់ការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណគឺថាយើងរក្សាភាពស្មោះត្រង់និងភាពចុះចូល។ ចូរយើងរក្សាការទីបញ្ចប់របស់យើងនៅក្នុងរូបភាពជាកូនព្រះសូមឱ្យយើងឈានមុខគេ។ កុំអោយយើងមានអំនួតហើយកុំបណ្តោយអោយតណ្ហាដែលមានបារម្ភរបស់យើងកើតមានឡើង។ ចូរយើងខំប្រឹងខ្ពង់ខ្ពស់ដើម្បីឈានដល់កំរិតខ្ពស់បំផុតនៃភាពបរិសុទ្ធរហូតដល់ទីបំផុតយើងទៅដល់ភាពឥតខ្ចោះនៃភាពល្អដែលយើងស្វែងរកដរាបណាយើងរស់នៅនោះយើងនឹងទទួលបាននៅភាពដែលបានរួចផុតពីភាពទន់ខ្សោយនៅលើដែនដីយើងនឹងត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយព្រះចូលទៅក្នុងការរួបរួមពេញលេញរបស់ព្រះ។

១. គោលដៅនៃជីវិតថ្មីគឺជាកូនរបស់ព្រះបង្ហាញទំនុកឆ្លើយនិងភាពសុខដុមរមនាក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេ។ តើបទឆ្លើយអ្វី? ជាឆ្លើយចម្រៀងនៃភាពសុចរិតរបស់ព្រះ។

តើភាពសុខដុមរមនាជាអ្វី? ជាអ្វីៗជាច្រើនជាមួយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនិងការ
គោរពប្រតិបត្តិរបស់យើង។ លុះត្រាតែយើងដើរតាមនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ទើបយើងដឹងច្បាស់ថាយើងជាកូនរបស់ព្រះបិតា។

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះមានអំណាចនៃជីវិតថ្មីដែលរូបទ្រង់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញនៅ
ក្នុងយើង។ ប៉ុន្តែដោយយើងមានភាពយឺតយ៉ាវដូច្នេះយើងចាំបាច់ត្រូវមានការជម្រុញ
លើកទឹកចិត្តក្នុងកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងដោយការគ្រាប់តាម។ ហើយការ
ប្រែចិត្តដោយស្មោះចេញពីចិត្តមិនធានាថាយើងនឹងមិនរង់ចេញពីព្រះ ព្រោះពេល
ខ្លះក្លាយជាអ្នករង់ចាំ។ ឥឡូវចូរយើងសិក្សាស្រាវជ្រាវ បទគម្ពីរដើម្បីរកគោល
ការណ៍ឬសគល់សម្រាប់ការកែប្រែជីវិតរបស់យើង។

២. គម្ពីរមានការដាស់តឿនជាច្រើនហើយពេញលេញ។ នៅព្រះវិហារពួកអាចារ្យ
បានសរសេរ ដោយពឹងផ្អែកលើការប្រព្រឹត្តល្អ សូម្បីតែការសង្ឃឹមគិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញ
ក៏មិនអាចប្រើប្រាស់នូវអំពើល្អ នៃប្រព្រឹត្តតែមួយបានដែរ។ ទោះយ៉ាងណាចំពោះ
ការលះបង់ពិតប្រាកដវាមិនចាំបាច់អានការសរសេរ របស់ពួកអាចារ្យនៅព្រះវិហារ
នោះទេប៉ុន្តែត្រូវយល់ពីគោលការណ៍គ្រឹះនៃព្រះគម្ពីរ។

៣. គ្មាននរណាម្នាក់គួរទាញសេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលថាការបកស្រាយមួយនៃការ
ប្រព្រឹត្តរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទតែធ្វើឱ្យការពិភាក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់ពីពួកគេនោះទេឬ
ទស្សនវិជ្ជានោះគ្មានន័យដែរ។ ទស្សនវិទូទោះយ៉ាងណាទម្លាប់ធ្វើការនិយាយ
អំពីគោលការណ៍ទូទៅនិងវិធានជាក់លាក់ ក៏ប៉ុន្តែគម្ពីរមានបទបញ្ជាទាំងអស់។
ទស្សនវិទូមានមហិច្ឆិតាហើយដូច្នេះមានគោលបំណងច្បាស់លាស់និងភាពប៉ិន
ប្រសប់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមានភាពច្បាស់លាស់ល្អហើយច្បាស់ជាងទស្សន
វិទូទាំងអស់។ ទស្សនវិទូច្រើនតែបង្ហាញការស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមាន
វិធីសាស្ត្រផ្សេង ផ្ទាល់និងខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលគេមិនយល់ដល់ព្រះ។

ជំពូកទី២

ការបដិសេធខ្លួនឯង

I. ខ្លួនយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទេគឺជាកម្មសិទ្ធិព្រះអម្ចាស់។

១. បញ្ញត្តិរបស់ព្រះមានផែនការសមស្របនិងល្អបំផុតសម្រាប់បទបញ្ញត្តិនៃជីវិតរបស់យើងបានពេញរបស់មនុស្សដែលណែនាំដោយគោលការណ៍ដ៏ប្រសើរបំផុត។ វាជាកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកជឿដើម្បី“ ថ្វាយរូបកាយរបស់ពួកគេជាយញ្ញបូជារស់ដ៏បរិសុទ្ធអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បាន” ។ នេះគឺជាការថ្វាយបង្គំពិតតែមួយគត់។ គោលការណ៍នៃភាពបរិសុទ្ធនាំឱ្យមានការដាស់តឿនថា«សូមកុំអះអាងដល់លោកិយនេះឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវផ្លាស់ប្តូរដោយការរំកិលចិត្តគំនិតរបស់អ្នកវិញដែលអាចបញ្ជាក់ថាតើអ្វីទៅជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ»។

វាជាការពិចារណាដ៏សំខាន់ណាស់ដែលយើងបានថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះមានន័យថាយើងអាចសញ្ជឹងគិតសម្រុះសម្រួលឬធ្វើអ្វីមួយបានតែក្នុងន័យរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីៗដែលអាចកំបាំងពុំអាចយកមកប្រើដោយមិនអយុត្តិធម៌បានឡើយដោយគ្មានការអយុត្តិធម៌។

២ ប្រសិនបើខ្លួនយើងមិនមែនជារបស់យើងផ្ទាល់ទេតែជារបស់ព្រះអម្ចាស់នោះច្បាស់ណាស់ថាតើយើងត្រូវរត់គេចពីកំហុសអ្វីហើយគោលបំណងអ្វីដែលត្រូវបានធ្វើ។

យើងមិនមែនជារបស់យើងទេ ដូច្នេះមូលហេតុនិងហេតុផលរបស់យើងក៏
មិនគួរណែនាំយើងនៅក្នុងគំនិតនិងសកម្មភាពរបស់យើងដែរ។ ខ្លួនយើង
មិនមែនជារបស់យើងទេដូច្នេះយើងមិនគួរស្វែងរកអ្វីដែលសមស្របនឹង
សាច់ឈាមទេ។ ខ្លួនយើងមិនមែនជារបស់យើងផ្ទាល់ដូច្នេះសូមឱ្យយើង
ភ្លេចខ្លួនឯងនិងអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ប៉ុន្តែ
យើងជារបស់ព្រះ នោះយើងស្លាប់ហើយរស់ឡើងវិញ។ យើងជារបស់ព្រះ
ដូច្នេះសូមប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់នឹងគ្រប់គ្រងលើការប្រព្រឹត្តទាំងអស់របស់យើង។
យើងជារបស់ព្រះ ដូច្នេះទុកឱ្យផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិតរបស់យើងដឹកនាំឆ្ពោះ
ទៅរកទ្រង់ជាគោលដៅស្របតែមួយគត់របស់យើងនិងព្រះ។

៣. មនុស្សអាចរីកចំរើនយ៉ាងណាទៅដែលមិនបានរៀនគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង
ដោយហេតុផលរបស់ខ្លួន តែបែរជាប្រគល់គំនិតរបស់គាត់ទៅព្រះវិញ!
ការអាក្រក់ដែលមានឥទ្ធិពលបំផុតដើម្បីដឹកនាំមនុស្សឱ្យវិនាសគឺអួតបំប៉ោង
ខ្លួននៅក្នុងប្រាជ្ញានិងអំណាចរបស់ពួកគេ។ ការរត់គេចពីសុវត្ថិភាពតែមួយ
គត់គឺធ្វើតាមការដឹងនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់។

៤. ការដែលយើងបំរើព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែរួមបញ្ចូលភាពច្បាស់លាស់
ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងឆន្ទៈក្នុងការលះបង់នូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខុសឆ្គង
របស់យើងនិងលះបង់ទាំងស្រុងដោយពឹងផ្អែកលើការដឹកនាំរបស់ព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលប៉ុលហៅថាការផ្លាស់ប្តូរចិត្តគឺជាការចាប់ផ្តើមជីវិតពិតប៉ុន្តែជាការ
ចម្លែកចំពោះទស្សនវិទូដែលមិនជឿព្រះ។

ពួកទស្សនវិទូដែលបដិសេដព្រះបានបង្កើតហេតុផលជាមគ្គុទេស
ក៏តែមួយគត់នៃជីវិតប្រាជ្ញានិងការប្រព្រឹត្តវិញ ប៉ុន្តែទស្សនវិជ្ជាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធ

ទាមទារពីយើងថាយើងត្រូវតែលះបង់ហេតុផលរបស់យើងចំពោះព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះមានន័យថាយើងលែងរស់សំរាប់ខ្លួនឯងទៀតហើយគឺ
ថាព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់និងគ្រងរាជ្យនៅក្នុងយើង។ រ៉ូម ១២: ១; អេភេ
សូរ ៤:២៣; កាឡាទី ២:២០

II. ការស្វែងរកសិរីល្អរបស់ព្រះមានន័យថាការបដិសេធខ្លួនឯង។

១ ដូច្នេះយើងមិនត្រូវស្វែងរកអ្វីតាមតែចិត្តយើងទេ តែគាប់តាមព្រះហឫទ័យ
ព្រះអម្ចាស់វិញ យើងបានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដែរ។ វាមាន
គុណប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំងក្នុងការបំភ្លេចខ្លួនយើងហើយយើងពិតជាមិនយក
ចិត្តទុកដាក់លើភាពអាត្មានិយមទាំងអស់។ ដ្បិតមានតែយើងទេដែលអាច
ព្យាយាមយកចិត្តទុកដាក់នឹងព្រះនិងបទបញ្ជារបស់ព្រះអង្គបាន។ បទ
គម្ពីរប្រាប់យើងអោយបោះបង់ចោលការគិតផ្ទាល់ខ្លួននិងភាពអាត្មានិយម
ព្រោះវាមិនត្រឹមតែមិនគិតពីបំណងប្រាថ្នាចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិ តណ្ហា
អំណាច និងការពេញចិត្តពីមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏មានហាមហិច្ចតាមិន
ពិតនិងការស្រេកឃ្លាន អំពើអាក្រក់សំងាត់ផ្សេងទៀត។ តែជាប្រាកដគ្រី
ស្ទបរិស័ទគួរតែត្រូវបានគេគិតទុកជាមុនហើយរៀបចំខ្លួនដើម្បីចងចាំថាគេ
ត្រូវតែយកព្រះជាម្ចាស់គ្រប់ពេលវេលានៃជីវិតរបស់គេវិញ។

២ គ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់វាស់វែងរាល់ការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនតាមបញ្ញាគួរបស់ព្រះ
ហើយគ្រប់គំនិតអាថ៌កំបាំងរបស់គេ នឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។
ប្រសិនបើនរណាម្នាក់បានរៀនគោរពព្រះនៅក្នុងគ្រប់ស្ថានការណ៍ ទាំងអស់
គេនឹងរួចផុតពីបំណងប្រាថ្នាអាក្រក់។ ការបដិសេធចំពោះខ្លួនយើងសំរាប់

ព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលព្រះបានបង្ហាត់សិស្សទ្រង់តាំងពីដំបូងមកនោះ នឹងបាន គ្របបាំងសេចក្តីបំប្លែងប្រាថ្នាទាំងអស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។

ការបដិសេធរបស់យើងនោះយើងអាចចេញពីភាពក្រអឺតក្រទមឬការល្ងង់ លោមចិត្ត ឬភាពខ្ជិលច្រអូសការស្រឡាញ់ភាពហ៊ឺហា ការចង់បាននេះនិង បាបកម្មមួយដែលកើតចេញពីការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងនោះទេ។ បើគ្មានគោល ការណ៍នៃការបដិសេធខ្លួនឯងទេនោះនឹងនាំទៅរកការលោភលន់ដ៏អាក្រក់ បំផុតដោយគ្មានការរៀនខ្មាស់បំផុត។ បើមានរូបណាបង្ហាញពីគុណធម៌ក្នុង ខ្លួនគេនោះចិត្តគេពេញដោយចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏អាក្រក់។ អាចមាននូវ មនុស្សដែលមិនជឿលើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបដិសេធហើយមិន ព្រមធ្វើគុណធម៌ក្នុងចំណោមមនុស្ស។

៣. មនុស្សទាំងអស់ដែលមិនបានទទួលឥទ្ធិពលពីគោលការណ៍នៃការ បដិសេធខ្លួនឯងបានដើរតាមគុណធម៌ពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការសរសើរ។ សូម្បីតែទស្សនវិទូដែលបានប្រកែកថាគុណធម៌គឺជាការចង់បានសម្រាប់ខ្លួន វាផ្ទាល់ត្រូវបានគេអូតអាងយ៉ាងក្រអឺតក្រទមដែលវាបង្ហាញថាពួកគេចង់ បានគុណធម៌ដោយគ្មានហេតុផលអ្វីក្រៅពីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវមោទនភាព។ រហូតមកដល់ពេលនេះព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលមានមោទន ភាពនៃការសរសើរឬចិត្តពេញដោយមោទនភាពរបស់គេ ដែលទ្រង់បានប មានបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ថា "ពួកគេមានរង្វាន់របស់ពួកគេ" នៅក្នុងពលោកិយ នេះហើយថាស្ត្រីពេស្យានិងអ្នកបង់ពន្ធគឺកាន់តែខិតជិត។ នគរស្ថានសួគ៌ ជាងមនុស្សបែបនេះដែរ។

៤. មានការអត់ទោសសំរាប់តែមនុស្សដែលលះបង់ភាពអាត្មានិយមហើយ មានគោលបំណងតែមួយគត់ដើម្បីផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់និងធ្វើអ្វី ដែលគាត់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។

III. ធាតុផ្សំនៃការបដិសេធខ្លួនឯងគឺៈសេចក្តីស្រេកឃ្លានសេចក្តីសុចរិតនិង ការគោរពព្រះ។

១. សាវ័កប៉ូលបានសង្ខេបយ៉ាងខ្លីអំពីជីវិតដែលមានវិន័យត្រឹមត្រូវនៅពេល គាត់និយាយទៅកាន់ទីតុសថា៖ «ព្រះគុណនៃព្រះដែលនាំសេចក្តីសង្គ្រោះ បានលេចមកដល់មនុស្សទាំងអស់ហើយបង្រៀនយើងស្គាល់ថាការ បដិសេធមិនគោរពព្រះនិងតណ្ហារបស់លោកីយ៍យើងគួររស់នៅដោយ សុចរិត និងការគោរពព្រះមិនមែនព្រះនៅក្នុងលោកីយបច្ចុប្បន្ននេះ។ ហើយ មើលសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏មានពរនោះនិងការលេចចេញដ៏រុងរឿងនៃព្រះដ៏ឧត្តម និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងដែលបានបូជាព្រះជន្មសំ រាប់យើងដើម្បីព្រះអង្គអាចលោះយើងអោយរួចផុតពីអំពើទុច្ចរិតគ្រប់យ៉ាង ហើយធ្វើអោយខ្លួនអ្នកទៅជាមនុស្សដែលមានចិត្តខ្ពះខ្ពង់ធ្វើការល្អ។ ប៉ូលបានប្រកាសថាព្រះគុណនៃព្រះគឺចាំបាច់ដើម្បីជំរុញយើងប៉ុន្តែសម្រាប់ ការថ្វាយបង្គំពិតមានឧបសគ្គចម្បងពីរត្រូវតែដកចេញគឺទីមួយ ភាពមិន គោរពព្រះដែលយើងមានដោយ មានទំនោរខ្លាំងហើយបន្ទាប់មកសេចក្តីប៉ង ប្រាថ្នាខាងលោកីយ៍ដែលព្យាយាមគ្របសង្កត់យើង។ ការមិនគោរពព្រះមិន គ្រាន់តែមានន័យថាជំនឿឆ្គងប៉ុណ្ណោះទេតែអ្វីៗទាំងអស់ដែលរារាំងការ កោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ហើយការលោភលន់ក្នុងលោកីយ៍មានន័យថា ស្រឡាញ់ខាងសាច់ឈាម។ ប៉ូលជំរុញឱ្យយើងបោះបង់ចោលបំណងប្រាថ្នា

ចាស់របស់យើងដែលផ្ទុយនឹងតារាងទាំងពីរនៃចបទបញ្ញត្តិ ហើយត្រូវ
លះបង់ចោលនូវរាល់ការធ្វើតាមហេតុផលនិងឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួន។

២ ប៉ូលកាត់បន្ថយរាល់សកម្មភាពនៃជីវិតថ្មីទៅជាពីរថ្នាក់គឺភាពសុចរិតនិង
ភាពគោរពព្រះ។

ភាពសៅហ្មងពិតជាមានន័យថាភាពស្អាតស្អំនិងក៏ដូចជាការប្រើប្រាស់ភាព
បរិសុទ្ធនិងសន្សំនៃពរជ័យខាងសាច់ឈាមនិងការអត់ធ្មត់ក្រោមភាពស្រេក
ឃ្លាន។ សេចក្តីសុចរិតរួមបញ្ចូលទាំងកាតព្វកិច្ចយុត្តិធម៌ទាំងអស់ដែល
មនុស្សគ្រប់រូបអាចទទួលបាននូវសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ ភាពជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះ
បំបែកយើងពីភាពកខ្វក់នៃលោកិយហើយដោយភាពបរិសុទ្ធពិតប្រាកដ
បង្រួបបង្រួមយើងចំពោះព្រះ។ នៅពេលគុណធម៌នៃភាពស្អប់ស្អាស់នោះសេ
ចក្តីសុចរិតនិងភាពជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងគ្រួសារ
ពួកគេនឹងបង្កើតនូវភាពល្អឥតខ្ចោះដាច់ខាត។

៣ គ្មានអ្វីពិបាកជាងការបោះបង់ចោលការលោភចង់បាន និងបោះបង់
ចោលនូវចំណង់មិនពិតរបស់យើងនិងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះនិងបង
ប្អូនរបស់យើងរស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេពុករលួយនៅក្នុងលោកិយ។
ដើម្បីផ្តល់គំនិតរបស់យើងចេញពីអន្ទាក់ទាំងអស់ប៉ូលអំពាវនាវឱ្យយើងយក
ចិត្តទុកដាក់លើក្តីសង្ឃឹមនៃអំពើអសីលធម៌ដែលមានពរហើយលើកទឹកចិត្ត
យើងថាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងមិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ។ នៅពេល
ដែលព្រះគ្រីស្ទបានលេចមកជាអ្នកប្រោសលោះដូច្នេះនៅពេលព្រះអង្គយាង
មកជាលើកទីពីរទ្រង់នឹងបង្ហាញយើងពីអត្ថប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសង្ឃឹម
ដែលយើងបានទទួល។ ព្រះគ្រីស្ទបណ្តេញមន្តអាគមន៍ធ្វើឱ្យយើងខ្វាក់និង
រារាំងយើងពីការស្វែងរកព្រះដើម្បីទទួលសិរីរុងរឿងនៅលើឋានសួគ៌។ ព្រះ

គ្រឹះស្ថានក៏បង្រៀនយើងផងដែរថាយើងត្រូវតែរស់អោយភ្លែតនិងជាអ្នកធ្វើជា
អ្នកប្រាប់ពីដំណឹងល្អនៅក្នុងលោកិយនេះដើម្បីកុំអោយយើងបាត់បង់កេរមតិ
កន្លែងស្ថានសួគ៌។ ទីតុល ២: ១១-១៤ ។

IV. ភាពជាមនុស្សជាតិពិតមានន័យថាការគោរពដល់អ្នកដទៃ។

១. ការបដិសេធខ្លួនឯងសំដៅទៅលើមនុស្សដើរតាមព ព្រះ។
នៅពេលបទគម្ពីរបញ្ជាយើងអោយប្រព្រឹត្តតាមអាកប្បកិរិយាចំពោះមនុស្ស
ដែលមានបែបបទដើម្បីឱ្យអ្នកដទៃចូលចិត្តខ្លួនយើងហើយដោយស្មោះត្រង់
លះបង់ការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទាំងស្រុងដើម្បីលើកកម្ពស់គុណ
ប្រយោជន៍របស់ពួកគេវាផ្តល់នូវបញ្ហាដូចជាទឹកចិត្តរបស់យើងដោយគ្មានពុ
ត។ យើងទាំងអស់គ្នាខ្វាក់ហើយអាក់អន់ចិត្តដោយការស្រឡាញ់ខ្លួនឯង
ដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាស្រមៃថាគាត់មានសិទ្ធិលើកតម្កើងខ្លួនគេហើយធ្វើឱ្យ
តម្លៃទាបជាងអ្នកដទៃទាំងអស់បើប្រៀបធៀបនឹងខ្លួនឯង។ ប្រសិនបើព្រះ
បានប្រទានដល់យើងនូវអំណោយដ៏អស្ចារ្យណាមួយយើងស្រមៃថាវាជាការ
សម្រេចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង។ ហើយយើងមានអំណរហើយថែមទាំងមាន
មោទនភាពទៀតផង។

២. ការប្រព្រឹត្តអំពើយើងពេញយើងជាក់លាក់ជាងអ្នកដទៃដោយយកចិត្ត
ទុកដាក់ ហើយយើងលើកស្ទួយខ្លួនយើងដោយយល់ឃើញថាពួកគេតូច
ជាងហើយពេលខ្លះយើងថែមទាំងឱបពួកគេជាមួយគុណធម៌។ ប្រសិនបើ
អ្នកផ្សេងទៀតមានការប្រព្រឹត្តិណាមួយយើងមិនពេញចិត្តក្នុងការរិះគន់ពួក
គេយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនោះទេប៉ុន្តែយើងនិយាយបំផ្លើសពួកគេដោយស្អប់ខ្ពើម។
នោះសេចក្តីស្អប់បានរីកធំធាត់ទៅចំពោះមនុស្សដទៃទៀត ជាភាពល្ងង់ខ្លៅ

របស់យើងចង់ធ្វើចំពោះមនុស្សដទៃទៀត ហើយស្រមៃថាយើងថែមទាំង
មើលងាយអ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំងក្នុងនាមជាផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើង។

៣ អ្នកក្រីក្រផ្តល់ផលដល់អ្នកមាន ហើយរាស្ត្រសាមញ្ញជាផលរបស់អ្នកធំ
និងអ្នកបំរើជាផលរបស់ចៅហ្វាយនាយ។ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ពិតជាពូកែ
ជាងអ្នកដទៃទេ។ មនុស្សគ្រប់គ្នាចង់ភ្ជាប់ខ្លួនគេទៅកាន់នគរព្រះ គឺគ្រប់គ្នា
មានការត្អូញត្អែរដោយខ្លួនឯងហើយឆ្លងកាត់ការត្រួតវិនិច្ឆ័យលើគំនិតនិង
ការប្រព្រឹត្តរបស់គេ។

៤. ដើម្បីរស់នៅដោយរីករាយត្រូវតែដកខ្លួនចេញនូវអំពើអាក្រក់នៃមហិច្ឆតា
មិនពិតនិងការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងត្រូវតែដកខ្លួនចេញ។ ប្រសិនបើយើងស្តាប់
ការណែនាំនៃបទគម្ពីរយើងត្រូវចាំថាទេពកោសល្យរបស់យើងមិនមែនជា
របស់យើងផ្ទាល់ទេតែជាអំណោយទានពីព្រះដោយឥតគិតថ្លៃ។ ប្រសិនបើ
យើងមានអំណត់ពីភាពទេពកោសល្យរបស់យើងយើងការខ្វះយល់ដឹងពី
ព្រះគុណព្រះ។

“ អ្នកណាធ្វើអោយអ្នកខុស ” ប៉ូលនិយាយ ឥឡូវនេះប្រសិនបើអ្នកបាន
ទទួលអំណោយទានពីព្រះទាំងអស់ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតដូចជាមិនបាន
ទទួលអំណោយ? យើងត្រូវតែមើលនិងទទួលស្គាល់កំហុសរបស់យើង
ហើយមានចិត្តរាបទាប។ សម្រាប់ពេលនោះយើងនឹងមិនត្រូវបានអួតនោះទេ
ប៉ុន្តែមានហេតុផលដ៏អស្ចារ្យដើម្បីមានអារម្មណ៍ថាព្រះជាអំណរ។

៥ កំហុសរបស់អ្នកដទៃដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យមើលរំលងមិនមែន
ដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេដោយការចោតប្រកាន់នោះទេ។ យើងមិនគួរជេរ
ប្រមាថអ្នកដទៃដោយសារកំហុសរបស់ពួកគេទេព្រោះវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់
យើងក្នុងការបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសនិងការគោរពដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។

ប្រសិនបើយើងយកចិត្តទុកដាក់លើកិត្តិយសនិងភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នក
 ដទៃទោះបីពួកគេជានរណាក៏ដោយយើងនឹងប្រព្រឹត្តខ្លួនឯងមិនត្រឹមតែ
 ដោយភាពរាបសានិងលេងសើចប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងប្រកបដោយភាព
 ចុះចូលនិងមិត្តភាពទៀតផង។
 ត្បិតយើងមិនត្រឹមតែមកដោយភាពរាបសាតែដោយវិធីការបន្ទាបខ្លួននិងផ្តុំ
 លក្ខណៈកិត្តិយសដល់អ្នកដទៃ។ រ៉ូម ១២:១០; គីលីព ២: ៤; .១កូរិនថូស ៤: ៧។

V. យើងគួរតែស្វែងរកភាពល្អរបស់អ្នកជឿផ្សេងទៀត។

១ តើវាពិបាកខ្លាំងប៉ុណ្ណាសម្រាប់អ្នកដែលមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការស្វែង
 រកផលប្រយោជន៍របស់អ្នកជិតខាងរបស់អ្នកលើកលែងតែអ្នកឈប់គិតពី
 អាត្មានិយមហើយស្ទើរតែភ្លេចខ្លួនឯង។ តើអ្នកអាចបំពេញភារកិច្ចដែលប៉ូល
 បង្រៀនធ្វើកិច្ចការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងម៉េចបានលុះត្រាតែអ្នកលះបង់
 ខ្លួនឯងហើយលះបង់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងចំពោះអ្នកដទៃ? «សេចក្តីស្រឡាញ់
 តែងតែរងទុក្ខ មកហើយប្រភេទ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនចេះច្រណែនឡើយ។
 ស្រឡាញ់គឺសេចក្តីស្មោះត្រង់ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនមានអាកប្បកិរិយាហួស
 ហេតុពេកទេ។ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនងាយខឹងទេ»។

២ ប្រសិនបើមិនជាអ្វីដែលទាមទារហើយយើងមិនស្វែងរកផលប្រយោជន៍
 ផ្ទាល់ខ្លួនទេយើងមិនត្រូវដាក់សម្ពាធលើលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដែល
 មានទំនោរខ្លាំងក្នុងការស្រឡាញ់ខ្លួនឯងទាំងស្រុងនិងមិនអនុញ្ញាតឱ្យយើង
 ធ្វេសប្រហែសខ្លួនឯងនិងខុកិច្ចការ។ ចូរយើងកុំស្វែងរកការចំណេញរបស់
 អ្នកដទៃឡើយគឺលះបង់សិទ្ធិរបស់យើងដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ។ បទគម្ពីរ
 ដាស់តឿននិងព្រមានយើងថាអ្វីៗដែលយើងចង់បានពីព្រះអម្ចាស់យើងបាន

ទទួលវាជាការទុកចិត្តលើលក្ខខ័ណ្ឌដែលពួកគេគួរតែជាផលប្រយោជន៍រួម
របស់ក្រុមជំនុំ។

៣ យោងទៅតាមបទគម្ពីរទេពកោសល្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងអាចត្រូវបានគេ
ប្រៀបធៀបទៅនឹងអំណាចរបស់សមាជិកនៃរូបកាយមនុស្ស។ គ្មានអរិយៈ
នៃរូបកាយមានអំណាចសំរាប់ខ្លួនទេហើយក៏មិនអនុវត្តវាសំរាប់ការប្រើ
ប្រាស់ឯកជនរបស់ខ្លួនដែរគឺសំរាប់តែផលប្រយោជន៍អ្នករួមប៉ុណ្ណោះ។ ដូច
គ្នាដែរគ្មានសមាជិកណាម្នាក់ក្នុងក្រុមជំនុំទទួលបានផលប្រយោជន៍ពី
សកម្មភាពផ្ទាល់ខ្លួនទេតែតាមរយៈកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់គាត់ជាមួយ
នឹងអ្នកជឿទាំងអស់។ អ្វីក៏ដោយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទស្មោះត្រង់អាចធ្វើបានគេ
គួរតែមានវាសម្រាប់អ្នកជឿ ហើយគេគួរតែធ្វើឱ្យចំណាប់អារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួន
ទៅនឹងសុខុមាលភាពរបស់ក្រុមជំនុំក្នុងភាពស្មោះត្រង់ទាំងអស់។ សូមឱ្យ
នេះជារបស់យើងសម្រាប់សុច្ឆន្ទៈនិងប្រយោជន៍ដែលនៅពេលណាដែល
យើងអាចជួយអ្នកដទៃយើងគួរតែមានឥរិយាបថជាអ្នកបម្រើដែលថ្ងៃណា
មួយត្រូវគេគិតពីខ្លួនយើងហើយយើងចង់ចាំថាការចែកសេចក្តីស្រឡាញ់ តែ
នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបញ្ញត្តិព្រះ។

៤. ច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិនត្រឹមតែទាក់ទងនឹងផលប្រយោជន៍ទេតែ
ដោយអារម្មណ៍ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាឱ្យយើងចង់ចាំវាដោយសប្បុរសនៃជីវិត។
ព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលអោយថ្វាយដល់បូជនីយដ្ឋាននៃ
គ្រាប់ធញ្ញជាតិដល់ទ្រង់ជានិមិត្តរូបដ៏ឱឡារិកដែលពួកគេមិនសមស្រាប់
គេដើម្បីទទួលបានពរជ័យណាមួយដែលមិនធ្លាប់បានថ្វាយដល់ទ្រង់ពីមុន។
ប្រសិនបើអំណោយទានរបស់ព្រះមិនមែនជាផ្នែកមួយនៃជីវិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់
យើងទេលើកលែងតែយើងលះបង់ចោលដោយដៃរបស់យើងផ្ទាល់ យើង

មានកំហុសពីការរំលោភបំពានដោយអំពើបាបពីយើងទុកឱ្យការលះបង់បែបនេះ។

៥ ប៉ុន្តែប្រយោជន៍យើងនឹងព្យាយាមលើកព្រះនាមព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការចែកចាយនិងអំណោយទានរបស់យើង តែមិនសារភាពល្អរបស់យើងគឺមិនអាចទៅដល់ព្រះអម្ចាស់ដូចអ្នកតែងទំនុកតម្កើងបាននិយាយនោះយើងត្រូវតែព្យាយាម អោយដល់“ ពួកបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី” ការអោយទានត្រូវបានប្រៀបធៀបនៅក្នុងបទគម្ពីរទៅនឹងការថ្វាយដំពឹងដើម្បីបង្ហាញយើងបង្ហាញនៃសេចក្តីសប្បុរសក្រោមដំណឹងល្អ បានជំនួសកន្លែងបូជានៅក្រោមបញ្ញត្តិនៃសញ្ញាចាស់។ ១កូរិនថូសទី ១ ១៣: ៥-៨; ទំនុកតម្កើង ១៦: ២, ៣។

VI. យើងគួរតែស្វែងរកសេចក្តីល្អរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នាមិត្តនិងសត្រូវ

១. ដើម្បីកុំអោយយើងនឿយណាយនឹងការធ្វើល្អឡើយដូចដែលគ្រោះជិតមកដល់ហើយនោះពួកសាវ័កបានបន្ថែមថា“ សេចក្តីស្រឡាញ់កើតមានជាយូរមកហើយងាយនឹងបង្កឱ្យមានការលំបាក” ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឱ្យយើងធ្វើល្អចំពោះមនុស្សទាំងអស់ទោះបីជាគេភាគច្រើនគឺមិនសមនឹងទទួល តែការវិនិច្ឆ័យព្រះតាមគុណសម្បត្តិរបស់ពួកគេក៏ដោយ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរនៅទីនេះជួយយើងឱ្យមានកតល្អប្រសើរ ហើយបង្រៀនថាយើងមិនត្រូវគិតពីតម្លៃពិតរបស់មនុស្សទេមានតែការបង្កើតរបស់ទ្រង់អោយដូចរូបឆ្លុះព្រះដែលជំពាក់សេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលអាចមាន។ ភាពជា រូបឆ្លុះនៃព្រះលើសពីនេះទៅទៀតត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់បំផុតចំពោះអ្នកដែលជាក្រុម

គ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿព្រោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាថ្មីនិងស្តារឡើងវិញនៅក្នុង
ពួកគេដោយវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

២. ប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់លេចមុខនៅចំពោះមុខអ្នកដែលត្រូវការជំនួយ
ពីអ្នកនោះអ្នកគ្មានហេតុផលបដិសេធចេដែលត្រូវការជំនួយរបស់អ្នកឡើយ។

ឧបមាថាគាត់ជាជនចម្លែកម្នាក់ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ចាត់អង្គផ្ទាល់ហើយ ឲ្យ គេ
ធ្វើជាសមាជិកក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក។ ព្រះ អង្គហាមអ្នកមិន ឲ្យ មើល
ងាយសាច់ឈាមរបស់អ្នក។

ឧបមាថាគាត់គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនិងគ្មានតម្លៃ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើស
គាត់អោយសមនឹងទទួលសេរីល្អដូចរូបរបស់ទ្រង់។

ឧបមាថាអ្នកមិនមានកាតព្វកិច្ចចំពោះគាត់សម្រាប់ការបម្រើនោះទេប៉ុន្តែព្រះ
អម្ចាស់បានធ្វើឱ្យគាត់ដូចជាជំនួសគាត់ដូច្នេះអ្នកអាចមានកាតព្វកិច្ចសម្រាប់
អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើននិងមិនអាចបំភ្លេចបាន។

ឧបមាថាគាត់មិនសក្តិសមនឹងការព្យាយាមតិចបំផុតរបស់អ្នក។ ប៉ុន្តែរូបភាព
នៃព្រះដែលណែនាំគាត់ឱ្យអ្នកសមនឹងអ្នកប្រគល់ខ្លួនអ្នកនិងទ្រព្យសម្បត្តិ
ទាំងអស់របស់អ្នកទៅគាត់។ ប្រសិនបើគាត់មិនសមនឹងសេចក្តីសប្បុរសទេ
ប៉ុន្តែផ្ទុយពីនេះពីព្រោះគាត់បានធ្វើឱ្យអ្នកខឹងនឹងការរងរបួសនិងការជេរ
ប្រមាថរបស់គាត់សូម្បីតែនេះមិនមែនជាហេតុផលដែលមិនគួរនៅជុំវិញគាត់
ដោយក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកនិងបង្ហាញគាត់នូវការពេញចិត្ត។ អ្នកអាច
និយាយបានថាគាត់សមនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះប្លែកពីគេ ប៉ុន្តែតើព្រះអ

ម្ចាស់បញ្ជាអ្វីក្រៅពីអភ័យទោសដល់កំហុសរបស់មនុស្សទាំងអស់ហើយ
ចោទប្រកាន់ពួកគេប្រឆាំងនឹងទ្រង់?

៣. នេះគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីទទួលបានអ្វីដែលមិនត្រឹមតែជាការ
លំបាកប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះធម្មជាតិរបស់មនុស្ស៖ ត្រូវ
ស្រឡាញ់អ្នកដែលស្អប់យើងអោយរួសដោយចិត្តល្អនិងតបស្នងសងគុណ
ចំពោះបណ្តាសា។ យើងគួរចងចាំជានិច្ចថាយើងមិនត្រូវអាក់អន់ចិត្តនឹងអំពើ
អាក្រក់របស់មនុស្សឡើយតែត្រូវដឹងថាគេព្រះជាបង្កើតគេ ប្រសិនបើយើង
អាចលុបបំបាត់កំហុសរបស់មនុស្សហើយពិចារណាពីភាពស្រស់ស្អាតនិង
សេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ព្រះនៅក្នុងគេនោះយើងនឹងត្រូវបានជំរុញឱ្យមាន
ស្រឡាញ់និងចំពោះគេ។ ហេព្រើ១២:១៦; កាឡាទី ៦:១០; អេសាយ ៥៨:
៧; ម៉ាថាយ ៥:៤៤; លូកា ១៧: ៣ ។

VII. ភាពជាពលរដ្ឋល្អមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ

១. យើងនឹងមិនអនុវត្តការបដិសេធខ្លួនឯងពិតប្រាកដទេលុះត្រាតែយើង
បំពេញភារកិច្ចទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ អ្វីៗទាំងនេះមិនត្រូវបាន
បំពេញដោយគ្រាន់តែធ្វើកិច្ចការខាងក្រៅដោយមិនបំភ្លេចនរណាម្នាក់ឡើយ
តែត្រូវធ្វើដោយអ្នកដែលប្រព្រឹត្តចេញពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏
ស្មោះត្រង់។ ព្រោះវាអាចកើតឡើងដែលនរណាម្នាក់លះបង់ភារកិច្ចរបស់
ខ្លួនឱ្យអស់ពីសមត្ថភាពប៉ុន្តែប្រសិនបើចិត្តរបស់គេមិននៅក្នុងពួកគេនឹងនៅ
ឆ្ងាយពីសញ្ញាព្រះ។ មានមនុស្សដែលត្រូវបានគេដឹងថាមានសេរីភាពខ្លាំង
ណាស់ប៉ុន្តែពួកគេមិនដែលផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានការស្តីបន្ទោសឬមោទនភាពឬ
ភាពអួតអាងឡើយ។ យើងបានលិចទៅក្នុងជម្រៅនៃគ្រោះមហន្តរាយក្នុង

យុគសម័យដ៏អាក្រក់នេះដែលកម្រមានអ្នកផ្តល់ឱ្យយ៉ាងហោចណាស់ដោយ
មនុស្សភាគច្រើនមានភាពក្រអឺតក្រទមនិងមើលងាយ។ អំពើពុករលួយនៅ
សម័យរបស់យើងគឺធំធេងណាស់ដែលមិនត្រូវបានទទួលយក។

២. ភាពគ្រិស្តានពិតគួរបង្ហាញទឹកមុខញញឹមអារម្មណ៍រីករាយនិងភាព
រាក់ទាក់នៅពេលពួកគេអនុវត្តសេចក្តីសប្បុរស។ ដំបូងបង្អស់គ្រីស្ទបរិស័ទ
គួរតែស្រមៃគិតអំពីខ្លួនឯងថាយើងជាអ្នកជំនួសមនុស្សដែលត្រូវការជំនួយ
ដល់គេ ហើយគួរតែអាណិតអាសូរពួកគេកំពុងរងទុក្ខ។ គឺតែងតែបង្ហាញសេ
ចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពជាមនុស្សធម៌ពិតប្រាកដហើយផ្តល់ជំនួយរបស់គេ
ងាយស្រួលដូចជាវាគឺដូចជាយើងទទួលព្រះផ្ទាល់។ ត្រូវមានការអាណិត
អាសូរអស់ពីចិត្តនឹងចៀសចេញពីភាពក្រអឺតក្រទមនិងការគិះដៀលហើយ
នឹងការពារការមើលងាយត្រួតត្រាលើជនក្រីក្រនិងអ្នកខ្វះខាត។ នៅពេល
ដែលអរិយៈនៃរាងកាយរបស់យើងមានជំងឺហើយរាងកាយទាំងមូលត្រូវធ្វើ
ការព្យាបាលឡើងវិញដើម្បីសុខភាពយើង គឺប្រៀបដូចជាមិនត្រូវ
មើលងាយសមាជិកដែលមានជម្ងឺនេះឬមិនមានកាតព្វកិច្ចជួយគ្នា ពីព្រោះវា
ត្រូវការជំនួយទាំងអស់នេះ។

៣. ការជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដែលក្នុងផ្នែកផ្សេងៗនៃរាងកាយផ្តល់ដល់គ្នា
ទៅវិញទៅមកគឺតាមច្បាប់ធម្មជាតិដែលត្រូវបានគេអនុគ្រោះប៉ុន្តែ ហេតុ
ដូច្នេះហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់បានបំពេញការងារមួយគាត់មិនគួរគិតគូរ
ពីការដកខ្លួនចេញពីភារកិច្ចផ្សេងទៀតទេ។ ឧទាហរណ៍ មនុស្សអ្នកមាន
ម្នាក់ដែលបានលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនមួយចំណែកហើយទុកបន្ទុក
សម្រាប់អ្នកដទៃមិនអាចចាត់ទុកខ្លួនឯងថាត្រូវបានដោះស្រាយបានទេ។

ទោះយ៉ាងណាមនុស្សម្នាក់ៗសំខាន់ណាស់ដែលគេគួរតែដឹងថាគេជាកូន
បំណុលរបស់គាត់ផ្តល់ឱ្យនូវសមត្ថភាពមានកំណត់។

VIII. គ្មានសុភមង្គលទេបើគ្មានពរពីព្រះ។

១សូមយើងពិភាក្សាលម្អិតបន្ថែមទៀតអំពីទិដ្ឋភាពសំខាន់នៃការបដិសេធ
ខ្លួនឯងដែលទាក់ទងនឹងព្រះជាម្ចាស់។ វាមិនចាំបាច់និយាយឡើងវិញនូវការ
កត់សម្គាល់ជាច្រើនដែលបានធ្វើពីមុនទេប៉ុន្តែវានឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបង្ហាញ
បង្ហាញពីរបៀបដែលការបដិសេធខ្លួនឯងពិតប្រាកដធ្វើឱ្យយើងស្ងប់ស្ងាត់
និងអត់ធ្មត់។ ដំបូងបទគម្ពីរបង្ហាញពីចិត្តនិងការទុកដាក់របស់យើងចំពោះ
ព្រះថាប្រសិនបើយើងចង់បានភាពងាយស្រួលនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់ក្នុងជីវិត
យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងនិងអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងមានទៅនឹងព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយក្នុងពេលតែមួយយើងគួរតែលះបង់សេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះព្រះអង្គដែលជាអ្នកឈ្នះរបស់យើង។ ការមាន
បំណងប្រាថ្នាចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសទាមទារអំណាចប្រមូល
ទ្រព្យសម្បត្តិប្រមូលអ្វីៗដែលឥតប្រយោជន៍ដែលមើលឃើញដើម្បីបង្ហាញ
ឱ្យឃើញច្បាស់និងភាពទទេរដែលជាចំណង់ចំណូលចិត្តនិងការចង់បានឥត
ព្រំដែនរបស់យើង។ ម្យ៉ាងទៀតយើងខ្លាចនិងស្អប់ខ្ពើមភាពក្រីក្រភាព
ស្រពេចស្រពិលនិងការបន្ទាបខ្លួនហើយយើងព្យាយាមចៀសដោយគ្រប់
មធ្យោបាយដែលអាចធ្វើទៅបាន។ យើងអាចមើលឃើញយ៉ាងងាយស្រួល
ពីមនុស្សដែលធ្វើតាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេតើមានល្បិចជាច្រើនដែល
ពួកគេព្យាយាមនិងរបៀបដែលពួកគេនឿយហត់ខ្លួនឯងក្នុងការខិតខំដើម្បី

ទទួលបានវត្ថុនៃមហិច្ឆតានិងភាពរង្វេងស្មារតីរបស់ពួកគេហើយបន្ទាប់មក
ម្តងទៀតដើម្បីចៀសវាងភាពក្រីក្រនិងភាពចុះចូល។

២. ប្រសិនបើមនុស្សដែលកោតខ្លាចព្រះមិនចង់ជាប់អន្ទាក់បែបនេះពួកគេ
ត្រូវបន្តដំណើរទៅមុខទៀត៖ ពួកគេមិនគួរសង្ឃឹមឬចង់បានឬគិតតែអំពីភាព
រុងរឿងដោយគ្មានព្រះពរ។ យើងអាចជឿជាក់និងជឿជាក់ថាអ្វីៗទាំងអស់គឺ
អាស្រ័យលើ ព្រះពររបស់ព្រះ។ វាអាចមើលមកយើងថាយើងអាចទទួល
បានកិត្តិយសនិងទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងងាយស្រួលតាមរយៈឧស្សាហ៍របស់
យើងឬការខិតខំប្រឹងប្រែងឬតាមរយៈការពេញអោយពីអ្នកដទៃ។ ទោះបី
យ៉ាងនេះក្តីយើងដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់នេះមិនមាននៅក្នុងខ្លួនឯងទេហើយ
យើងក៏មិនត្រូវធ្វើអ្វីមួយដោយការចេះដឹងឬដោយការនឿយហត់របស់យើង
ដែរ។

៣. ម៉្យាងវិញទៀតព្រះពររបស់ព្រះនឹងធ្វើឱ្យយើងសប្បាយនិងរីកចំរើនទោះ
មានទុក្ខលំបាកណាក៏ដោយ។ ទោះបីយើងអាចមានទ្រព្យសម្បត្តិនិង
កិត្តិនាមមួយកំរិតដោយគ្មានព្រះពរពីព្រះទេដូចដែលយើងសង្កេតឃើញ
រាល់ថ្ងៃចំពោះមនុស្សឥតគោរពកោតខ្លាចព្រះដែលទទួលបានកិត្តិយសនិង
ទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើនតែយើងនឹងឃើញថាពួកគេស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា
របស់ព្រះមិនបានសេចក្តីសុខសាន្តពេញលេញទេ។ ដូច្នេះយើងមិនអាច
ទទួលបានអ្វីទាំងអស់បើគ្មានព្រះពរពីព្រះហើយបើយើងធ្វើការអ្វីតាមតែចិត្ត
នឹងនាំឱ្យមានគ្រោះមហន្តរាយដល់យើង។ ដូច្នេះយើងភាពល្ងើល្ងើហើយ
ប្រាថ្នាចង់បានអ្វីដែលធ្វើឱ្យយើងកាន់តែរង់ទុក្ខ។

IX. យើងមិនគួរខ្ជាយខ្ជល់តែអំពីទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសទេ។

១. ប្រសិនបើយើងជឿថាការទាំងអស់នៃភាពរុងរឿងគួរឱ្យចង់បានត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងព្រះពររបស់ព្រះ ហើយថាការរំពឹងទុកនេះយើងរំពឹងថានឹងមានតែទុក្ខវេទនានិងគ្រោះមហន្តរាយទេ វាច្បាស់ណាស់ថាយើងមិនគួរខ្វាយខ្វល់ពីទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសដោយពឹងផ្អែកលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងទេ។ ព្រោះភាពប៉ិនប្រសប់ផ្ទាល់ខ្លួនឬដោយពឹងផ្អែកលើការពេញចិត្តរបស់មនុស្សឬដោយការជឿជាក់លើមនុស្សគ្មានអំណរទេ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវសង្ឃឹមថាព្រះអម្ចាស់តែងតែណែនាំយើងដល់អ្វីៗជាច្រើនដែលព្រះអង្គបានផ្គត់ផ្គង់សម្រាប់យើង។ លទ្ធផលនៃការនេះគឺដំបូងយើងមិនត្រូវលោភចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសដោយសកម្មភាពអាក្រក់ដោយល្បិចបោកបញ្ឆោតនិងល្បិចព្រហ្មទណ្ឌដោយប្លន់និងធ្វើឱ្យអ្នកជិតខាងរងរបួសឡើយ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវកំណត់ខ្លួនយើងចំពោះការស្វែងរកផលប្រយោជន៍ទាំងនេះដែលនឹងមិនទាក់ទាញយើងអោយដើរចេញពីផ្លូវអាក្រក់វិញ។ តើអ្នកណាអាចរំពឹងថានឹងទទួលបានព្រះពរពីព្រះក្នុងការបន្តលូចប្លន់និងអំពើអាក្រក់ផ្សេងទៀត?

២. ដោយសារតែព្រះពររបស់ព្រះកើតមានចំពោះតែអ្នកដែលមានចិត្តគំនិតបរិសុទ្ធនិងសុចរិតនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់គេ ដូច្នេះវាមានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលព្យាយាមងាកចេញពីភាពមិនទៀងទាត់និងអំពើពុករលួយ។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងនឹងត្រូវបានរារាំងពីបំណងប្រាថ្នាអាក្រក់ដើម្បីក្លាយជាអ្នកមាននិងពីមហិច្ឆតាសម្រាប់សេចក្តីពិតដើម្បីស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់។ បើយើងទុកចិត្តលើជំនួយពីព្រះនោះមិនមែនជាការដែលគួរឱ្យខ្មាសឡើយបើយើងដំណាលគ្នានោះយើងគួរតែប្រឆាំងនឹងការអាក្រក់ដោយព្រះ

បន្ទូលរបស់ទ្រង់។ នោះព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោយយើងបានសំរេចតាមព្រះ ភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គជាមួយនឹងព្រះពររបស់ព្រះអង្គ។

៣. ទីបំផុតប្រសិនបើយើងមិនទទួលបានជោគជ័យទេ បើតាមការចង់បាន និងក្តីសង្ឃឹមយើងនឹងភាពមិនចេះអត់ធ្មត់និងការស្អប់ខ្ពើមរបស់យើង។ ពីព្រោះយើងនឹងយល់ថានេះជាការបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិនិងសេចក្តីរីករាយត្រូវមានការមើលងាយ។ សរុបសេចក្តីមកអ្នកដែល រក្សាព្រះពរតាមរបៀបដែលរៀបរាប់ខាងលើនឹងមិនដេញតាមអ្វីដែលមនុស្ស លោកលោភលន់ចង់បានជាទូទៅហើយនឹងមិនប្រើវិធីលោភដែលរបស់គេ ដែលរំពឹងបាននោះគឺវាមិនមានគុណសម្បត្តិអ្វីឡើយ។

លើសពីនេះទៅទៀតគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិតនឹងមិនចាត់ទុកភាពរីកចម្រើនទៅ ខិតខំឬសំណាងល្អរបស់គេនោះទេ ប៉ុន្តែគេនឹងទទួលស្គាល់ថាព្រះគឺជាអ្នកផ្តល់វា។ ប្រសិនបើគេធ្វើបានតែមានការរីកចម្រើនតិចតួចឬសូម្បីតែជួបការ លំបាកខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតកំពុងឈានមុខគេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយគេនឹងទ្រាំទ្រនឹងភាពក្រីក្ររបស់គេដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់ជាង មនុស្សក្នុងលោកិយនេះ។ គេនឹងមានអារម្មណ៍នៅពេលភាពជោគជ័យរបស់ គេនិងផ្ទុយពីការរំពឹងទុករបស់គេ។ នេះជាគំនិតរបស់ដាវីឌដែលបានដើរ តាមព្រះជាម្ចាស់ហើយបានប្រគល់ខ្លួនគាត់ទៅនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់ ទៅព្រះហើយបានប្រកាសថា " ខ្ញុំដូចជាទារកដែលបានផ្តាច់ដោះម្តាយរបស់ គាត់។ ខ្ញុំក៏មិនប្រើខ្លួនក្នុងការធំឬរឿងដែលខ្ពស់សម្រាប់ខ្ញុំដែរតែសម្រាប់ព្រះ វិញ។ ទំនុកដំកើង ១៣១: ១ និង ២ ។

X. ព្រះអម្ចាស់គឺសុចរិតគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ទ្រង់។

១. នេះមិនមែនគ្រាន់តែជាអ្វីដែលមនុស្សដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះគួរតែនៅស្ងៀមនិងអត់ធ្មត់នោះទេព្រោះពួកគេគួរតែព្យាយាមរស់នៅតាមរបៀបនោះក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈនៃជីវិត។ គ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធខ្លួនឯងបានឡើយលើកលែងតែគាត់បដិសេធព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុងហើយសុខចិត្តទុកអ្វីៗទាំងអស់អោយបានល្អ។ ហើយប្រសិនបើយើងដាក់ខ្លួនយើងនៅក្នុងគំនិតបែបនេះបន្ទាប់មកអ្វីក៏ដោយដែលអាចកើតឡើងចំពោះយើងយើងនឹងអាចមានអារម្មណ៍វេទនាហើយចោទប្រកាន់ព្រះជាព្រះមិនពិតដោយសារតែរឿងរបស់យើងឡើយ។

២. តើវាចាំបាច់យ៉ាងណាក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលខ្លួនយើងអោយបានប្រសិនហើយបើយើងអាចពិចារណាពីគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនដែលយើងត្រូវប្រឈម។ ជំងឺគ្រប់ប្រភេទកើតឡើងមកលើយើងមួយហើយមួយទៀត។ ឥឡូវនេះជំងឺរាតត្បាតកំពុងឡោមព័ទ្ធយើងឥឡូវនេះគ្រោះមហន្តរាយនៃសង្គ្រាមកំពុងតែយាយីយើង។ ពេលខ្លះមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់យើងប្តីប្រពន្ធខ្ចីពុកម្តាយកូននិងសាច់ញាតិផ្សេងទៀតត្រូវបានស្លាប់ ឬ ផ្ទះរបស់យើងត្រូវភ្លើងឆេះ។ ដោយសារព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះមនុស្សនឹងប្រមាថជីវិតនិងថ្ងៃកំណើតរបស់ពួកគេ។ គេនឹងស្តីបន្ទោសព្រះអាទិត្យនិងផ្កាយព្រមទាំងបន្ទោសនិងប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ទៀតផង។

៣. ប៉ុន្តែអ្នកជឿដែលស្មោះត្រង់នឹងចូលរួមក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ដែលសំរេចសម្រេចក្តីមេត្តាករុណានិងសេចក្តីល្អជាឪពុករបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើគាត់បានឃើញសាច់ញាតិរបស់គាត់ត្រូវបានឃ្លាតទៅឆ្ងាយពីគាត់ហើយផ្ទះរបស់គាត់ធ្វើឱ្យមានភាពអាប់អួក្នុងចិត្តគាត់តែមិនត្រូវផ្តាច់ចេញពី

ព្រះពរទេព្រះអម្ចាស់ទេហើយគាត់គិតពិចារណាថាព្រះគុណរបស់ព្រះជា
 ម្ចាស់ដែលរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ នឹងមិនត្រូវបានបំផ្លាញទេ។ ឬប្រសិនបើ
 គាត់ឃើញវាលស្រែនិងចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់គាត់ត្រូវបំផ្លាញដោយការ
 សាយសត្វឬព្រិលនិងគ្រោះទុរ្ភិក្សដែលគំរាមកំហែងដល់គាត់នោះគាត់នឹង
 មិនធ្លាក់ទឹកចិត្តនិងមិនពេញចិត្តទេប៉ុន្តែគាត់នឹងនៅតែមានទំនុកចិត្តយ៉ាង
 មុតមាំនេះ យើងគឺជា“ ចៀមនៃវាលស្មៅរបស់ព្រះ” ។ ដូច្នេះព្រះអង្គនឹងផ្គត់
 ផ្គង់ទឹកហូរច្រៀនៗដែលយើងត្រូវការ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានរងទុក្ខដោយ
 ជំងឺគាត់នឹងមិនត្រូវបានបែកបាក់ដោយភាពជួរចត់និងមិនបោះបង់ចោល
 ភាពអត់ធ្មត់និងភ្ញ័យត្រូវប្រឆាំងនឹងព្រះនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់នឹងពិចារណាអំពី
 យុត្តិធម៌និងភាពល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះវរបិតាដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ហើយគេ
 នឹងរីកចម្រើនក្នុងការអត់ធ្មត់ខណៈពេលដែលគាត់ត្រូវបាននិងកែតម្រូវរបស់
 ព្រះ។

៤.សរុបសេចក្តីដោយដឹងថាអ្វីៗដែលអាចកើតឡើងត្រូវបានតែងតាំងដោយ
 ព្រះអម្ចាស់នោះព្រះអង្គនឹងទទួលដោយភាពសុខសាន្តនិងសេចក្តីព្រះគុណ
 ដើម្បីកុំអោយមានទោសដល់គេដែលធ្លាប់មានមោទនភាពចំពោះការប្រឆាំង
 នឹងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គ ព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់របស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែ
 គោលការណ៍នៃការលះបង់ពិតប្រាកដគឺថាមានតែព្រះមួយអង្គគត់ដែលជា
 ដឹកនាំយើងនិងជាអ្នកគ្រប់គ្រងនៃភាពរុងរឿងនិងភាពមិនអនុគ្រោះទាំងអស់
 ហើយថាព្រះអង្គមិនដែលធ្វើការអ្វីហួសហេតុពេកនោះទេប៉ុន្តែថាព្រះអង្គ
 ចែកចាយនូវសេចក្តីល្អនិងអាក្រក់ទាំងអស់ដោយយុត្តិធម៌ស្មើភាពគ្នាបំផុត
 ទំនុកដំកើង។ ៧៩:១៣ ។

ជំពូកទី ៣

ការអត់ធ្មត់និងការលឿយឆ្ងាយ

I. ការលឿយឆ្ងាយគឺជាពិបាកជាងការបដិសេធខ្លួនឯង។

១. លើសពីនេះទៅទៀតវាជាការសមរម្យសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទស្មោះត្រង់ដែលបានដំកើងឡើងដល់កំរិតខ្ពស់មួយដែលព្រះគ្រីស្ទបានហៅសិស្សទាំងអស់អោយ«លឿយឆ្ងាយរបស់ទ្រង់»។ ចំពោះអស់អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសនិងទទួលយកមកក្នុងសង្គមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គត្រូវត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ជីវិតដែលលំបាកការនឿយហត់និងមានទុក្ខព្រួយជាច្រើនឥតគណនា។នេះជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតានៅស្ថានសួគ៌ដែលចង់ល្បងលពួកគេតាមរបៀបដែលទ្រង់អាចល្បងពួកគេ។ បើគេបានចាប់ផ្តើមជាមួយព្រះគ្រីស្ទតែងតែមានសេចក្តីរីករាយណាស់ប៉ុន្តែនៅតែមើលឃើញថាមិនត្រូវបានព្យាបាលដោយភាពស្មោះត្រង់ ដូច្នេះវាអាចត្រូវបានគេនិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដថាគេមិនត្រឹមតែរងទុក្ខឥតឈប់ឈរប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែជីវិតទាំងមូលរបស់គេគឺជាលឿយឆ្ងាយឥតឈប់ឈរ។២. ពួកសាវ័កពន្យល់ពីមូលហេតុដែលចាំបាច់សម្រាប់ពួកគេ“ គឺរៀនស្តាប់បង្ហាត់ដោយការដែលគេបានរងទុក្ខ” ។ ហេតុអ្វីយើងត្រូវរំដោះខ្លួនចេញពីស្ថានភាពនោះដែលព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះរបស់យើង តែត្រូវតែចុះចូលជាពិសេសចាប់តាំងពីការចុះចូលរបស់ទ្រង់ជំនួសយើងដើម្បីផ្តល់ជាគំរូនៃការអត់ធ្មត់? ចំពោះសាវ័កបង្រៀនថាវាគឺជាជោគវាសនារបស់កូនៗព្រះទាំងអស់ដែលត្រូវតែគ្រាប់តាមព្រះ។

ហើយវាជាការកំសាន្តចិត្តយើងនៅពេលយើងស្វ័យទ្រាំនឹងទុក្ខវេទនាជាច្រើន ដែលត្រូវបានហៅថាទុក្ខវេទនានិងដែលយើងទទួលយកការរងទុក្ខរបស់ព្រះ គ្រីស្ទដើម្បីឱ្យយើងឆ្លងកាត់ទុក្ខវេទនាផ្សេងៗគ្នា គឺដើម្បីអោយយើងបានរួច ផុតពីអន្ទាក់នៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ ទៅដល់សិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌។

៣.ចំពោះប៉ូលដែលជាអ្នកបរិសុទ្ធប្រាប់យើងថាបើយើង«ការប្រកបគ្នា ជាមួយការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់»យើងក៏នឹងយល់អំពី«អំណាចនៃការរស់ឡើង វិញរបស់ទ្រង់»ដែរហើយនៅពេលយើងកំពុងមានភាពរងទុក្ខជាមួយទ្រង់ នោះយើងក៏កំពុងត្រៀមចែករំលែកដល់ទ្រង់ដែរ។ ការរស់ឡើងវិញដ៏រុងរឿង នេះជួយធ្វើឱ្យឈឺឆ្កាងយើងស្រាលជាងមុន! បើយើងរងទុក្ខវេទនានិងរង ទុក្ខលំបាកកាន់តែច្រើនយើងពិតជាអាចចូលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទបាន!

តាមរយៈការទ្រាំទ្ររសេចក្តីលំបាកនានាមិនត្រឹមតែផ្តល់ព្រះពរដល់យើង ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏ជាជំនួយដើម្បីលើកកម្ពស់សុភមង្គលនិងសេចក្តីស ង្រ្គោះរបស់យើងផងដែរ។ ម៉ាថាយ ១៦:២៤; ម៉ាថាយ ៣:១៧; ១៧: ៥; ហេ ព្រើរ ៥: ៨; រ៉ូម ៨:២៩; កិច្ចការ ១៤:២២; ភីលីព ៣:១០។

II. ឈឺឆ្កាងធ្វើឱ្យយើងបន្ទាបខ្លួន។

១.ព្រះអម្ចាស់របស់យើងមិនត្រូវបានគេបង្ខំឱ្យឈឺឆ្កាងទេលើកលែងតែ បង្ហាញនិងបង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់របស់ទ្រង់ដល់ព្រះរូបវិទ្យា។ ប៉ុន្តែមានហេតុ ផលជាច្រើនដែលយើងគួររស់នៅក្រោមឈឺឆ្កាងឥតឈប់ឈរ។

ទីមួយទោះបីយើងងាយនឹងចាត់ទុកអ្វីៗទាំងអស់ទៅជាសាច់ឈាមរបស់ មនុស្សក៏ដោយប្រសិនបើយើងមិនរៀនមេរៀនពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង នោះយើងងាយយល់ពីការនិយាយបំផ្លើសពីការប្រព្រឹត្តរបស់យើងហើយ

យើងទទួលយកថាអ្វីក៏ដោយដែលអាចនឹងកើតឡើង។ យើងនឹងនៅតែមិន
អាចមើលឃើញ។ ដូច្នេះយើងមានអំនួតដោយភាពល្ងើញឥតប្រយោជន៍និង
ជំនឿខាងសាច់ឈាមដែលធ្វើឱ្យយើងមានអំនួតនិងមានមោទនភាពចំពោះ
ព្រះដូចជាអំណាចរបស់យើងដោយគ្មានព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ ភាពឥត
ប្រយោជន៍នេះមិនអាចបានល្អជាងការបង្ហាញយើងភាពល្ងើញរបស់យើង
ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងផងដែរ។ ហេតុដូច្នេះ
ហើយយើងធ្វើបាបដោយភាពអាម៉ាស់ឬភាពក្រីក្រឬការបាត់បង់សាច់ញាតិ
ឬជំងឺឬគ្រោះមហន្តរាយផ្សេងទៀត។ បន្ទាប់មកដោយសារយើងមិនអាច
ទ្រាំទ្របានយើងនឹងត្រូវបញ្ចុះនៅក្រោមគេ។ ហើយដោយបន្ទាប់ខ្លួនយើង
រៀនអំពីការនាវដល់កម្លាំងរបស់ព្រះដែលអាចធ្វើឱ្យយើងឈរនៅក្រោមបន្ទុក
នៃទុក្ខវេទនាបែបនេះបាន។

២. សូម្បីតែពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យបំផុតទោះបីដឹងថាពួកគេអាចរឹងមាំនៅក្នុង
ព្រះគុណរបស់ព្រះហើយមិនមែននៅក្នុងខ្លួនពួកគេក៏ដោយក៏ពួកគេច្បាស់
ជាងពួកគេថាគួរតែជាភាពក្លាហាននិងការតស៊ូរបស់ពួកគេលើកលែងតែព្រះ
ដឹកនាំពួកគេដោយការសាកល្បង ដ៏រឹតចូលទៅក្នុងចំនេះដឹងកាន់តែស៊ី
ជម្រៅអំពីខ្លួនឯង។ គំនិតដ៏មានមោទនភាពនេះបានជម្រុញឱ្យជាវីឧត្តមនិយាយ
ថា៖ “ខ្ញុំបាននិយាយថាខ្ញុំមានភាពរុងរឿងខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរងឡើយ។ ឱព្រះអ
ម្ចាស់អើយដោយព្រះភ័ក្ត្ររបស់ព្រះអង្គហើយទូលបង្គំមានកង្វល់ណាស់។
ចំពោះការសារភាពថាភាពរុងរឿងមានភាពខ្លាំងក្លាហើយធ្វើឱ្យគាត់មាន
អារម្មណ៍ថាគាត់មិនគោរពព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលគាត់បានពឹង
ផ្អែកពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងជំនួសវិញហើយនឹកស្មានថាគាត់មិនអាចដួលបាន។

៣.ប្រសិនបើរឿងនេះកើតឡើងចំពោះហោរាធំៗបែបនេះតើនរណាក្នុង
 ចំណោមយើងមិនគួរភ័យខ្លាចនិងប្រុងប្រយ័ត្ន? ទោះបីជានៅក្នុងភាព
 រុងរឿងរបស់អ្នកជំនាញវិសុទ្ធជាច្រើនបានល្ងង់លោមខ្លួនគេដោយការអត់ធ្មត់និង
 ការអត់ធ្មត់ប៉ុន្តែពួកគេបានដឹងថាពួកគេបានបញ្ឆោតខ្លួនឯងនៅពេលដែល
 ភាពលំបាកបានបំបែកការតស៊ូរបស់ពួកគេ។ ដោយត្រូវបានព្រមានដោយ
 ភស្តុតាងបែបនេះនៃដំងឺខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេអ្នកជឿទទួលបានផល
 ចំណេញពីភាពអាម៉ាស់របស់ពួកគេ។ ប្លន់ដោយភាពជឿជាក់ល្ងង់ខ្លៅរបស់
 ពួកគេខាងសាច់ឈាមពួកគេពឹងផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ហើយនៅ
 ពេលដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះពួកគេទទួលបានការការពារដ៏សុខសន្តិភាព
 ដែលជាបន្ទាយដ៏រឹងមាំរបស់ពួកគេ។ ទំនុកដំកើង។ ៣០: ៦ និង ៧ ។

III. ឈើឆ្កាងធ្វើឱ្យយើងមានសង្ឃឹម។

១. នេះជាអ្វីដែលប៉ុលបៀនថា«សេចក្តីទុក្ខលំបាកជួយអោយមានសេចក្តី
 អត់ធ្មត់បទពិសោធន៍»។ ចំពោះការសន្យារបស់ព្រះចំពោះអ្នកជឿថាទ្រង់នឹង
 ជួយពួកគេក្នុងការសាកល្បងពួកគេនឹងក្លាយជាការពិតនៅពេលដែលពួកគេ
 ស្វ័យប្រវត្តិអត់ធ្មត់ដោយកសាងជំនួយរបស់ទ្រង់ហើយមិនមែនដោយកម្លាំងរបស់
 ពួកគេផ្ទាល់។ ដូច្នេះការអត់ធ្មត់បង្ហាញភស្តុតាងដល់ពួកអ្នកជំនាញវិសុទ្ធថាព្រះ
 ពិតជានឹងផ្តល់ជំនួយដែលពួកគេបានសន្យានៅពេលណាដែលមានតម្រូវការ
 ។ ហើយនេះក៏បញ្ជាក់ពីក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេផងដែរព្រោះពួកគេប្រាកដជា
 ដឹងគុណប្រសិនបើពួកគេមិនពឹងផ្អែកលើអនាគតនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ
 ដែលពួកគេបានរកឃើញថាមានភាពប្រាកដប្រជានិងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន
 ។ ឥឡូវនេះយើងឃើញថាតើលំហូរនៃអត្ថប្រយោជន៍ហូរមកពីឈើឆ្កាង។

យើងបោះបង់ចោលគំនិតមិនពិតនៃគុណធម៌របស់យើងហើយរកឃើញភាព
 លាក់ពុតរបស់យើងដែលនាំឱ្យយើងរង្វេងស្មារតីដោយមោទនភាពហើយ
 មោទនភាពធម្មជាតិនិងការគិតគូររបស់យើងធ្លាក់ចុះ។ នៅពេលដែលយើង
 បន្ទាបខ្លួនដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្រៀនអោយពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយគត់
 ហើយយើងនឹងមិនជំពប់ដួលឡើយ។ ពីជ័យជំនះនេះយើងនឹងប្រមូលក្តី
 សង្ឃឹមថ្មីពីព្រោះនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បំពេញការសន្យារបស់ទ្រង់នោះ
 ទ្រង់បញ្ជាក់ពីការពិតរបស់ទ្រង់សម្រាប់ពេលអនាគត។

២. ទោះបីមូលហេតុទាំងនេះជាហេតុផលតែមួយគត់ក៏ដោយវាគ្រប់គ្រាន់
 ដើម្បីបង្ហាញថា តើការសាកល្បងនៃឈើឆ្កាងចាំបាច់យ៉ាងណា។ បើយើង
 ចង់យកភាពជីវិតរបស់យើងនោះមិនមែនជាការចំណេញអ្វីទេដូច្នេះយើងដឹង
 អោយច្បាស់អំពីភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង។ ដើម្បីឱ្យមានការយល់ដឹងអំពី
 ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងនោះយើងមិនត្រូវទុកចិត្តខ្លួនឯងទេ។ ទុកចិត្តខ្លួន
 ឯងយ៉ាងណាក៏មិនស្មើការដែលយើងទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់។ ដោយពឹង
 ផ្អែកលើទំនុកចិត្តដ៏គ្មានទីបញ្ចប់នេះលើព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងពឹងផ្អែក
 ទាំងស្រុងលើជំនួយរបស់ព្រះអង្គដើម្បីអោយយើងស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបញ្ច
 ប់។ សូមព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅជាប់នឹងយើងដើម្បីអោយយើងបាន
 ដឹងថាព្រះអង្គពិតជាព្រះដ៏ស្មោះត្រង់និងស្មោះត្រង់ក្នុងសេចក្តីសន្យារបស់
 ព្រះអង្គ។ និងដើម្បីទទួលបាននូវភាពជាក់លាក់នៃការសន្យារបស់ទ្រង់ដើម្បី
 ឱ្យក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងនឹងរឹងមាំ។ រ៉ូម ៥: ៣ និង ៤ ។

IV. ឈើឆ្កាងបង្រៀនការស្តាប់បង្គាប់

១. ព្រះអម្ចាស់មានហេតុផលមួយទៀតដែលធ្វើនោះជំរុញដល់កូនៗរបស់ ទ្រង់ចេះព្យាយាមអត់ធ្មត់និងបង្រៀនការគោរពប្រតិបត្តិ។ តាមពិតពួកគេមិន អាចបង្ហាញការគោរពដល់ទ្រង់ជាងការដែលទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យពួកគេឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យបង្ហាញអោយយើងដឹងនិងដឹងគុណដែលព្រះ អង្គបានប្រគល់អោយប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ នៅពេលដែលសាវ័ក របស់ព្រះបង្ហាញអំណោយទាននៃកម្លាំងនិងភាពរឹងមាំរបស់ទ្រង់ជាភាពរឹង មាំពេលមានទុក្ខលំបាកបទគម្ពីរប្រាប់ថាគាត់កំពុងតែអត់ធ្មត់។ ដូចឃ្លានេះ ថា “ ព្រះបានល្បងអំប្រាហាំ” ដែលបង្ហាញពីភក្តីភាពរបស់គាត់ពីការពិត ដែលថាគាត់មិនបានបដិសេធនិងលះបង់កូនប្រុសតែមួយរបស់គាត់ទេ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានជាពេត្រុសនិយាយថាជំនឿរបស់យើងត្រូវបានល្បង លដោយទុក្ខវេទនាដូចជាមាសត្រូវបានសាកដោយភ្លើងនៅក្នុងឡ។

២. តើអ្នកណាអាចបដិសេធបានថាវាចាំបាច់ក្នុងការអត់ធ្មត់អំណោយដ៏ល្អ បំផុតនេះដែលអ្នកជឿបានទទួលពីព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការអនុវត្ត ដូច្នេះគាត់អាចជឿជាក់និងជឿជាក់បាន? បើមិនដូច្នោះទេមនុស្សនឹងមិន ដែលគោរពដូចដែលសាកសមនឹងទទួលទេ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះអង្គទ្រង់ ប្រព្រឹត្តដោយយុត្តិធម៌នៅពេលដែលទ្រង់រារាំងគ្របបាំងគេបែបមិនឱ្យទៅ ក្នុងភាពងងឹតនិងឥតប្រយោជន៍គឺដោយផ្តល់ឱ្យយើងនូវសិទ្ធិដើម្បីអនុវត្ត តាមនេះគឺជាហេតុផលដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការព្យាយាមពួកបរិសុទ្ធពីព្រោះបើ គ្មានទុក្ខវេទនាពួកគេនឹងមិនមានការអត់ធ្មត់ទេ។

៣. តាមរយៈឈឺឆ្កាងពួកគេក៏ត្រូវបានណែនាំអោយគោរពប្រតិបត្តិផងដែរ ពីព្រោះតាមរបៀបនេះពួកគេត្រូវបានបង្រៀនអោយធ្វើតាមព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនតាមបំណងរបស់ពួកគេទេ។ ប្រសិនបើអ្វីៗដំណើរ

ការទៅតាមការចង់បានពួកគេនឹងមិនយល់ពីអត្ថន័យនៃការធ្វើតាមព្រះទេ។ សេណេកាប្រាប់យើងថាវាជាទំនៀមទម្លាប់ពីបុរាណក្នុងការដាស់តឿន មនុស្ស ឲ្យ ស្វ័យការនឹងការលំបាកដោយការអត់ធ្មត់បំផុតគឺ “តាមព្រះ” នេះ បានន័យថាអ្នកនោះបានដាក់នីមរបស់ព្រះលុះត្រាតែគាត់ព្រមទទួលយក ការវាយប្រដៅជាមួយនឹងភាពស្លូតបូតរបស់កូន។ ដូច្នេះប្រសិនបើមានហេតុ ផលដែលយើងបង្ហាញការគោរពប្រតិបត្តិទាំងអស់ចំពោះព្រះវរបិតា នោះ យើងពិតជាបានគូរបដិសេធនូវសិទ្ធិក្នុងការប្រើគ្រប់វិធីដើម្បីធ្វើឱ្យទម្លាប់ របស់យើងអនុវត្តការស្តាប់បង្គាប់នេះទេ។ លោកុប្បត្តិ ២២: ១.២; ពេត្រុសទី ១ ១: ៧។

V. លើកឆ្មារបង្កើតវិន័យ

១. ជាញឹកញាប់យើងមិនយល់ពីសារៈសំខាន់នៃការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះ យើងទេលើកលែងតែយើងគិតពីសាច់ឈាមរបស់យើងញ័រចេញពីនីមររបស់ ព្រះអម្ចាស់ភ្លាមៗនៅពេលដែលយើងជាប់ដោយភាពទន់និងខ្ជិលច្រអូស។ វាដូចជាពួកយើងដែរដូចជាសេះដែលមិនចង់ធ្វើមុនគេហើយវាចេះតែខ្លាំង ហើយមិនចេះហើយមិនចេះជិះដល់អ្នកដែលគេបានដាក់ពីមុន។ និយាយ ម៉្យាងទៀតអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់ខ្ជិលនិងរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលជាប្រជារាស្ត្ររបស់ ព្រះអង្គត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងខ្លួនយើងម្នាក់ៗ។ ពេលយើងធំធាត់ ធាត់” និង “ធាត់ដោយព្រះពរ” យើងបានប្រឆាំងនឹងព្រះដែលបានចិញ្ចឹមនិង ស្រឡាញ់យើង។ សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះគួរតែអនុញ្ញាតឱ្យយើងពិចារណា និងស្រឡាញ់គឺភាពល្អប៉ុន្តែដោយសារយើងដឹងគុណដល់ព្រះហើយយើង មិនត្រូវបានបង្ខូចជានិច្ចដោយការខ្ជិលស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ ព្រោះវាចាំបាច់

ណាស់សម្រាប់យើងត្រូវបានរារាំងដោយវិន័យមួយចំនួនពីការបែកខ្ញែកទៅ
ជាភាពស្រងូតស្រងាត់។

២. ដូច្នេះយើងនឹងមិនក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមទេនៅពេលយើងទទួល
បានទ្រព្យសម្បត្តិ។ ដើម្បីកុំអោយយើងមានមោទនភាពនៅពេលយើង
ទទួលកិត្តិយស។ ដើម្បីកុំអោយយើងក្លាយជាមនុស្សអួតខ្លួននៅពេលដែល
យើងបានទទួលព្រះពរដោយភាពរុងរឿងហើយទទួលស្គាល់ព្រះអង្គនឹង
ឈឺឆ្កាងប្រឆាំងនឹងទប់កំហឹងនិងបង្ក្រាបភាពក្រអឺតក្រទមរបស់សាច់ឈាម
យើង។ ហើយយើងគ្រាន់តែធ្វើតាមបញ្ញាត្តិព្រះនោះមានប្រយោជន៍និងល្អ
សម្រាប់យើងម្នាក់ៗ យើងទាំងអស់គ្នាមិនមានដូចជាអ្វីក៏ត្រូវការការ
ព្យាបាលធ្ងន់ធ្ងរដូចគ្នាទេ។ នេះជាមូលហេតុដែលយើងឃើញមនុស្សផ្សេងគ្នា
មានវិន័យដោយឈឺឆ្កាងផ្សេងៗគ្នា។ ព្រះនៅស្ថានសួគ៌យកចិត្តទុកដាក់
ប្រសិនបើសុខុមាលភាពរបស់អ្នកទាំងអស់គ្នានោះហើយនិងទ្រង់អោយកំ
លាំងនិងសំអាតអ្នកផ្សេងដោយការព្យាបាលដែលគួរអោយតក់ស្លុត តែទ្រង់
មិនអោយនរណាម្នាក់ដឹងឡើយ។ សម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូលគឺមិនមាន
ករណីលើកលែង (ចោទិយកថា ៣២:១៥)។

VI. ឈឺឆ្កាងនាំមកនូវការប្រែចិត្ត។

១. លើសពីនេះទៅទៀតវាចាំបាច់ដែលព្រះវរបិតាដែលមានមេត្តាករុណា
បំផុតមិនត្រឹមតែរារាំងភាពទន់ខ្សោយនាពេលអនាគតរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងកែតម្រូវនូវកំហុសពីអតីតកាលរបស់យើងដើម្បីរក្សាយើងឱ្យ
ស្ថិតនៅលើផ្លូវនៃការគោរពប្រតិបត្តិ។ ហេតុដូច្នេះហើយនៅក្នុងរាល់ទុក្ខ
វេទនាយើងគួរតែពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវអតីតកាលរបស់យើង។ នៅពេល

យើងធ្វើដូច្នេះយើងនឹងឃើញថាយើងសមនឹងទទួលការវាយប្រដៅបែប
នេះ។ ទោះយ៉ាងណាយើងមិនគួរសន្និដ្ឋានថាជំងឺយើងត្រូវបានដាស់តឿន
ឱ្យអត់ធ្មត់ព្រោះយើងគួរតែចងចាំពីអំពើបាបរបស់យើង។ ចំពោះបទគម្ពីរ
ផ្តល់នូវហេតុផលប្រសើរជាងពេលដែលវាប្រាប់យើងថាភាពមិនអនុគ្រោះ
យើងត្រូវបានវាយប្រដៅដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីកុំ ឲ្យ យើងត្រូវទទួលការ
កាត់ទោសជាមួយនឹងលោកីយ

២. ដូច្នេះសូម្បីតែផ្លូវដែលយើងមានភាពល្ងង់ជួរចត់ក៏ដោយយើងគួរតែ
ទទួលស្គាល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះវរបិតាចំពោះយើង។ ចាប់តាំងពី
ពេលនោះមកទ្រង់មិនបានឈប់ដើម្បីលើកកម្ពស់ភាពរបស់យើងទេ។ ព្រះ
អង្គមិនដែលល្អៗយើងឬបង្ហាញយើងឡើយគឺព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យអោយ
យើងរួចពីការកាត់ទោសរបស់មនុស្សលោក។ គំនិតនេះនឹងនាំយើងទៅ
រកអ្វីដែលបទគម្ពីរបង្រៀននៅកន្លែងមួយទៀតៈកូនអើយកុំមើលងាយការ
វាយប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់កុំអោយនឿយណាយនឹងការកែតម្រូវរបស់ទ្រង់
ឡើយ។ អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់ទ្រង់កែតម្រូវអ្នកនោះដូចជា
ឪពុកជាកូនដែលព្រះអង្គពេញចិត្ត»។ នៅពេលយើងស្គាល់អារម្មណ៍របស់
ឪពុកតើយើងមិនគួរបង្ហាញខ្លួនអោយកូនដែលអៀនខ្មាសជាជាងធ្វើត្រាប់
តាមបុរសដែលអស់សង្ឃឹមដែលរឹងរូសក្នុងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេទេឬ?
ព្រះនឹងអនុញ្ញាតឱ្យយើងវិនាសប្រសិនបើទ្រង់នឹងមិនហៅយើងឱ្យមករក
ទ្រង់វិញដោយការកែតម្រូវរបស់ទ្រង់នៅពេលដែលយើងបានបរាជ័យដូច
សាវកបានលើកឡើងយ៉ាងច្បាស់ថា "ប្រសិនបើអ្នកគ្មានការវាយប្រដៅទេ
នោះអ្នកគឺជាមនុស្សឆ្គួតហើយមិនមែនជាកូនព្រះទេ។"

៣. យើងជាមនុស្សរង្វេងស្មារតីខ្លាំងណាស់ប្រសិនបើយើងមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងព្រះបាននៅពេលដែលទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសដ៏ស្មោះចំពោះយើងនិងការយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ បទគម្ពីរចង្អុលបង្ហាញពីភាពខុសគ្នារវាងអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿ។ ក្រោយមកក្នុងនាមជាទាសករចាស់នៃភាពឆោតល្ងង់ដែលមិនអាចទ្រាំទ្របានរបស់ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងដំបងបានទេប៉ុន្តែអតីតដូចជាកូនកើតមកទទួលបានផលចំណេញដោយការប្រើចិត្តនិងការកែតម្រូវ។ ឥឡូវយើងត្រូវជ្រើសរើសកន្លែងដែលយើងចូលចិត្តឈរ។ ប៉ុន្តែដោយបានយកចិត្តទុកដាក់លើប្រធានបទនេះនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអនុញ្ញាតឱ្យវាគ្រប់គ្រាន់ដែលខ្ញុំបានប៉ះលើវានៅទីនេះដោយសង្ខេប។ កូរិនថូសទី១ ១១: ៣២; សុភាសិត ៣:១១, ១២; ហេប្រើរ ១២: ៨។

VII. ការបៀតបៀនផ្តល់ការពេញចិត្តពីព្រះ។

១. វាជាប្រភពនៃការល្ងង់លោមជាងករចនៈសម្រាប់យើងនៅពេលដែលយើងរងទុក្ខការបៀតបៀន“ ព្រោះតែសេចក្តីសុចរិត ” ។ នៅពេលនោះយើងត្រូវចាំថាគឺយើងគោរពព្រះយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលទ្រង់តុបតែងយើងជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញានៃការបំរើទ្រង់។ ខ្ញុំហៅវាថាការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញព្រោះតែប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសុចរិតមិនត្រឹមតែពេលដែលយើងរងទុក្ខក្នុងការការពារដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះទេតែនៅពេលដែលយើងត្រូវបានប្រឆាំងដ៏ទាស់នឹងបុព្វហេតុយុត្តិធម៌។ នៅពេលការពារសេចក្តីពិតរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងការភូតកុហករបស់សាតាំងឬគម្រោងមនុស្សល្អនិងស្លូតត្រង់ប្រឆាំងនឹងភាពអយុត្តិធម៌និងការរងរបួសវាប្រហែលជាចាំបាច់សម្រាប់ពួកយើងដែលទទួល

រងនូវការស្អប់និងការស្អប់ខ្ពើមរបស់ពិភពលោកនេះដូច្នេះដីវិធីរបស់យើង
ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។ កេរ្តិ៍ឈ្មោះអាចមានគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែយើងមិន
គួរសោកសៅទេនៅពេលដែលយើងខិតខំបម្រើព្រះហើយយើងមិនគួរគិតថា
ខ្លួនយើងលំបាកនៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់បានហៅយើងថា
មានពរបំផុតនោះទេ។ វាជាការពិតដែលថាភាពក្រីក្រគឺវេទនាណាស់។
ហើយពាក្យដែលនេះអាចត្រូវបាននិយាយពីការនិរទេសការមើលងាយការ
ខ្មាសនិងការជាប់ពន្ធនាគារដែរ។ ហើយចុងបញ្ចប់នៃទុក្ខវេទនាទាំងអស់
ស្លាប់គឺនៅចុងក្រោយនិងអាក្រក់បំផុត។ ប៉ុន្តែនៅពេលព្រះជាម្ចាស់ប្រែព្រះ
ហឫទ័យមកអាណិតអាសូរមកលើយើងអ្វីៗទាំងអស់ដំណើរការជាមួយគ្នា
ដើម្បីសុភមង្គលនិងសុខុមាលភាពរបស់យើងវិញ។ ដូច្នេះយើងត្រូវស្តាប់ចិត្ត
នឹងព្រះគ្រីស្ទជាជាងទទួលយកគំនិតមិនពិតនៃសាច់ឈាមយើង។ បន្ទាប់
មកយើងនឹងអរសប្បាយដូចជាពួកសាវ័ករាល់ពេលដែលទ្រង់នឹងរាប់យើង
សមនឹងទទួលសេចក្តីអាម៉ាស់ចំពោះព្រះនាមរបស់ទ្រង់។

២. តើវាជាអ្វី?

បើសិនបើយើងគ្មានទោសព័រនិងស្មោះត្រង់មែនយើងត្រូវបាត់បង់ទ្រព្យ
សម្បត្តិរបស់យើងដោយអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់ហើយត្រូវបានកាត់
បន្ថយទៅជាភាពក្រីក្រក្នុងចំណោមមនុស្សវិញនោះយើងនឹងបង្កើនទ្រព្យ
សម្បត្តិពិតរបស់យើងជាមួយព្រះជាម្ចាស់នៅស្ថានសួគ៌។ ប្រសិនបើយើង
ត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីប្រទេសរបស់យើងយើងនឹងត្រូវបានចូលទៅក្នុង
ទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានធ្វើទារុណកម្មនិង
មើលងាយយើងនោះយើងនឹងចាក់ឫសកាន់តែរឹងមាំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
ដោយសារការរត់ទៅរកទ្រង់។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយ

ការតិះដៀលនិងអាម៉ាស់យើងនឹងទទួលបានសិរីល្អជាងនៅក្នុងនគរបស់
ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងត្រូវបានសម្លាប់នោះយើងនឹងទទួលបានសិរីល្អអស់
កល្បជានិច្ច។ យើងគួរតែខ្មាស់អៀនចំពោះការគិតអោយតម្លៃដ៏មិនអស់
កល្បជាភាពរីករាយនៃស្រមោលនិងភាពមួយពព្រិតភ្នែកនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន។
ម៉ាថាយ ២:១០ កិច្ចការ ៥:៤១ ។

VIII. ការបៀតបៀនគួរតែនាំមកនូវសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ

1. ដោយសារបទគម្ពីរជួយកំសាន្តចិត្តយើងម្តងហើយម្តងទៀតក្នុងការ
លំបាកនិងទុក្ខវេទនាដែលយើងអាចមានដើម្បីការពារបុព្វហេតុដ៏សុចរិត
ដូច្នេះយើងត្រូវគេចោទប្រកាន់ពីភាពខ្ពង់ខ្ពស់ប្រសិនបើយើងមិនបានទទួល
ការលំបាកទាំងនេះពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាមួយ ការលាលែងពី
តំណែងនិងសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ ជាពិសេសចាប់តាំងពីប្រភពនៃទុក្ខ
វេទនានេះឬឈឺឆ្កាងគឺមានលក្ខណៈពិសេសបំផុតចំពោះអ្នកជឿ។ ដោយ
ព្រោះការរងទុក្ខរបស់យើងព្រះគ្រីស្ទនឹងសំដែងសិរីរុងរឿងនៅក្នុងយើង
ស្របតាមសំដីរបស់ពេត្រុស។ ហើយដោយសារការប្រព្រឹត្តិក្រអឺតក្រទម
ចំពោះគំនិតថ្លៃថ្នូរនិងចិត្តឯករាជ្យគឺអាចទទួលយកបានសេចក្តី តែលោកប៉ូល
ព្រមានយើងថាមិនត្រឹមតែការបៀតបៀនប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងការ
តិះដៀលកំពុងរង់ចាំយើងផងដែរពីព្រោះយើងទុកចិត្តលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរ
ស់។ ហើយនៅមួយវិញទៀតគឺដាស់តឿនយើងអោយធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់
ហើយឆ្លងកាត់“ ទាំងការអាក្រក់និងការល្អ” ។

2. លើសពីនេះទៅទៀតយើងមិនតម្រូវឱ្យមានភាពរីករាយទេនៅពេល
ដែលយើងរំដើបរំជួលនូវអារម្មណ៍ជួរចត់និងទុក្ខព្រួយ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនអាច

រកឃើញការអត់ធ្មត់ណាមួយក្នុងការផ្ទុកឈើឆ្កាងបានទេប្រសិនបើពួកគេ
មិនត្រូវបានរំខានដោយភាពទុក្ខព្រួយនិងយាយីដោយទុក្ខព្រួយ។
ឧទាហរណ៍ប្រសិនបើគ្មានភាពលំបាកក្នុងភាពក្រីក្រគ្មានការខឹងនឹងជំងឺគ្មាន
ទុក្ខព្រួយក្នុងការជេរប្រមាថមិនមានភាពភ័យរន្ធត់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់តើភាព
ក្លាហានឬចាត់ទុកទុក្ខវេទនាទាំងនេះដោយការព្រងើយកន្តើយ? ប៉ុន្តែ
ដោយសារពួកគេម្នាក់ៗមានចិត្តល្វីងជូរចត់របស់ខ្លួនធ្វើឱ្យចិត្តយើងដឹង
ច្បាស់នោះស្មោះត្រង់នឹងបង្ហាញកម្លាំងរបស់ពួកគេដោយទប់ទល់និងយក
ឈ្នះលើភាពទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេទោះយ៉ាងណាពួកគេអាចនឹងត្រូវការ
កម្លាំងពលកម្មច្រើន។

ពួកគេនឹងអត់ធ្មត់នៅពេលពួកគេត្រូវបានគេខឹងហើយពួកគេនឹងត្រូវបាន
រារាំងដោយការកោតខ្លាចព្រះពីការផ្ទុះឡើងនៃការវិវាទណាមួយ។ អំណរ
និងការរីករាយរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានលេចឡើងនៅពេលដែលរងរបួស
ដោយភាពសោកសៅនិងទុក្ខព្រួយពួកគេនឹងសម្រាកនៅក្នុងការល្ងង់លោម
ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ ពេត្រុសទី ១ ៥: ១៥; ធីម៉ូថេទី ១ ៥:១០; កូរិនថូសទី
១ ៦: ៨។

IX. ឈើឆ្កាងរបស់យើងមិនគួរធ្វើឱ្យយើងព្រងើយកន្តើយឡើយ

1. ការតស៊ូរបស់អ្នកជឿប្រឆាំងនឹងអារម្មណ៍សោកសៅធម្មជាតិរបស់
ពួកគេខណៈពេលដែលពួកគេព្យាយាមបង្កើតភាពអត់ធ្មត់និងភាពថ្លៃថ្នូរត្រូវ
បានពណ៌នាយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងពាក្យទាំងនេះថា “យើងមានបញ្ហានៅ
គ្រប់ទិសទីតែមិនមានទុក្ខព្រួយឡើយ។ យើងមានការភាន់ច្រឡំតែយើងមិន
អស់សង្ឃឹមទេទោះត្រូវគេបៀតបៀនតែមិនបោះបង់ចោលទេ។ ពេលដួល

ចុះប៉ុន្តែមិនត្រូវបានបំផ្លាញឡើយ។ ភូមិសាស្ត្រទី ២ ៤: ៨; ៩ ។ វាត្រូវបានផ្ទុក
ដោយអត់ធ្មត់មិនមែនមានន័យថាយើងរឹងខ្លួនយើងឬមិនមានអារម្មណ៍ទុក្ខ
ព្រួយណាមួយឡើយ។ យោងតាមសញ្ញាណចាស់របស់ទស្សនវិទូស្តេចស្ត
កថាបុរសដែលមានចិត្តខ្ពស់គឺជាមនុស្សដែលបានលះបង់ភាពជាមនុស្ស
របស់គាត់ហើយមិនត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយភាពមិនអនុគ្រោះនិងភាព
រុងរឿងហើយមិនត្រឹមតែដោយអំណរនិងទុក្ខព្រួយប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែអ្នកដែល
ធ្វើដូចជូតជាក់ ។

តើប្រាជ្ញាប្រកបដោយមោទនភាពនេះមានប្រយោជន៍អ្វី?

ពួកគេបានបង្ហាញរូបភាពនៃការអត់ធ្មត់ដែលមិនដែលត្រូវបានគេរកឃើញ
ក្នុងចំណោមមនុស្សហើយមិនអាចមានហើយបំណងប្រាថ្នាដើម្បីរកភាពអត់
ធ្មត់នៃប្រភេទឯករចនៈដែលបានយកវាចេញពីជីវិតមនុស្ស។

2. សព្វថ្ងៃនេះមានក្នុងចំណោមពួកគ្រីស្ទានសម័យទំនើបដែលគិតថាវា
ជាការខុសក្នុងការថ្វីនិងយំហើយថែមទាំងសោកសៅផងដែរ។ គំនិតព្រៃ
បែបនេះជាទូទៅចេញមកពីមនុស្សដែលសុបិន្តច្រើនជាងមនុស្សជាក់ស្តែង
ហើយដូច្នេះអ្នកណាមិនអាចបង្កើតអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីការស្រមៃស្រមៃ។

3. ប៉ុន្តែយើងមិនមានអ្វីដែលត្រូវធ្វើជាមួយទស្សនវិជ្ជាដ៏យោធន៍និង
ម៉ឺងម៉ាត់ទេតែព្រះអង្គរម្ងាស់និងព្រះយេស៊ូជាម្ចាស់របស់យើងបានប្តេជ្ញា
ទោសតាមពាក្យសំដីនិងគំរូនោះទេ។ ព្រោះទ្រង់បានមានការទុក្ខនិងសោក
ចំពោះគ្រោះមហន្តរាយផ្ទាល់រូបអង្គរទ្រង់ក៏ដូចជាចំពោះអ្នកដទៃទៀតហើយ
ទ្រង់បានបង្រៀនដល់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នូវវិធីផ្សេងៗទាំងមានបន្ទូលថា
“ពិភពលោកនឹងមានអំណរហើយនឹងយំជាមួយទុក្ខសោក” ។ ហើយថាគ្មាន

នរណាម្នាក់អាចដោះស្រាយភាពទុក្ខព្រួយនោះទេមានតែព្រះបានប្រកាស
ប្រទានពរដល់អ្នកដែលយំសោក។

4. ហើយគ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យឆ្ងល់ទៀតទេប្រសិនបើព្រះថ្កោលទោសទឹក
ភ្នែកទាំងអស់តើយើងត្រូវវិនិច្ឆ័យអ្វីពីព្រះអម្ចាស់? ប្រសិនបើរាល់ការបង្ក
ទឹកភ្នែកត្រូវបានដាក់ស្លាកជាការមិនជឿតើយើងនឹងដាក់ឈ្មោះអ្វីទៅនឹងការ
បាត់បង់ដែលយើងដែលស្រឡាចចិត្តនិងភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះព្រះ? ប្រសិនបើទុក្ខ
ព្រួយទាំងអស់មិនពេញសេចក្តីរបស់ព្រះតើយើងអាចរីករាយដល់ព្រលឹង
របស់យើងទេ "ទុក្ខព្រួយរហូតដល់ស្លាប់ដែរឬទេ?" ។ យ៉ូហាន ១៦: ២០ ម៉ា
ថាយ ៥: ៥; លូកា ២២:៤៤ ។

X. ឈឺធ្លាងធ្វើឱ្យមានការចុះចូល។

1. រឿងទាំងនេះគួរតែត្រូវបានលើកឡើងដើម្បីឱ្យចិត្តដែលជឿទុកចិត្តអាច
ត្រូវបានរក្សាទុកពីភាពអស់សង្ឃឹម។ ដើម្បីកុំអោយពួកគេបោះបង់ចោលទំ
នោរចិត្តរបស់ពួកគេទៅរកភាពទុក្ខព្រួយ។ សម្រាប់ភាពអស់សង្ឃឹមនឹង
ក្លាយជាទីបញ្ចប់នៃអ្នកដែលអនុញ្ញាតឱ្យភាពអត់ធ្មត់របស់ពួកគេរអាក់រអួល
ហើយដែលអះអាងថាម្នាក់ខ្លាំងនិងក្លាហាននៅពេលគាត់ធ្វើឱ្យខ្លួនគេក្លាយ
ជាមនុស្សដែលមិនចេះពិចារណា។ ផ្ទុយទៅវិញបទគម្ពីរសរសើរពួកបរិសុទ្ធ
ចំពោះការអត់ធ្មត់របស់ពួកគេនៅពេលពួកគេរងទុក្ខយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយភាព
លំបាករបស់ពួកគេប៉ុន្តែមិនត្រូវបានបាក់បែកទេ។ នៅពេលដែលពួកគេមាន
ទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំងប៉ុន្តែបានពេញដោយសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ។ នៅ
ពេលពួកគេនឿយហត់ដោយការថប់បារម្ភហើយអស់កម្លាំងហើយនៅតែ
លោតដោយអំណរដោយសារតែការល្ងង់កំសាន្តដោយព្រះវិញ្ញាណ។

2. ទន្ទឹមនឹងនេះក៏មានទំនាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់គេដែរព្រោះអារម្មណ៍ធម្មជាតិរបស់យើងចៀសវាងនិងខ្លាចនូវអ្វីដែលជាសត្រូវនឹងបទពិសោធន៍របស់យើង។ ប៉ុន្តែការខ្លះខ្មែរបស់យើងចំពោះការលះបង់តស៊ូឆ្លងកាត់ការលំបាករបស់យើងដើម្បីឱ្យយើងគោរពប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ការប្រឹងប្រែនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះអម្ចាស់នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលទៅកាន់លោកពេត្រុសថា នៅពេលដែលអ្នកនៅក្មេងអ្នកក្រវាត់ខ្លួនអ្នកហើយដើរទៅកន្លែងដែលអ្នកចង់ប៉ុន្តែនៅពេលអ្នកចាស់អ្នកផ្សេងទៀតនឹងក្រវាត់ចង្កេះអ្នកហើយដឹកអ្នកទៅកន្លែងដែលអ្នកនឹងនៅ ។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលពេត្រុសនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានហៅឱ្យលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយការស្លាប់របស់គាត់ តែគាត់ត្រូវបាននាំឱ្យមានការស្នាក់ស្នើរនិងការចៀសវាងក្នុងករណីនេះទុក្ខរបុគ្គលរបស់គាត់នឹងទទួលបានការសរសើរតិចតួច។ ប៉ុន្តែទោះយ៉ាងណាគាត់អាចចុះចាញ់នឹងបំណងប្រាថ្នាដ៏ធំធេងបំផុតចំពោះឆន្ទៈព្រះព្រោះគាត់មិនបានធ្វើឱ្យអារម្មណ៍របស់គាត់អាក់អន់ចិត្តគាត់ត្រូវបានរំខានដោយជម្លោះខាងក្នុង។ នៅពេលដែលគាត់គិតអំពីការស្លាប់ដ៏បង្ខំរយាមដែលបានរក្សាទុកសម្រាប់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានភ័យរន្ធត់ដោយភ័យខ្លាចហើយគាត់អាចរត់គេចខ្លួនដោយរីករាយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់គិតថាព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅគាត់មកគាត់បានលះចោលការភ័យខ្លាចរបស់គាត់ហើយចុះចូលចំពោះព្រះដោយមិនស្នាក់ស្នើរនិងសូម្បីតែបោះបង់ការរីករាយ។

3. វាត្រូវតែជាបំណងប្រាថ្នារបស់យើងដូច្នេះប្រសិនបើយើងចង់មានការដឹកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីបំពេញគំនិតរបស់យើងជាមួយនឹងការគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះព្រះនិងដោយការគោរពប្រតិបត្តិដែលចេះអត់ធ្មត់ដូច្នេះយើង

អាចយកឈ្នះលើទំនោរទាស់ប្រឆាំងទាំងអស់ហើយចុះចូលនឹងផែនការរបស់ព្រះ។ តាមរបៀបនេះយើងនឹងនៅស្ថិតស្ថេរក្នុងការអត់ធ្មត់ទោះជាមានទុក្ខលំបាកអ្វីក៏ដោយហើយសូម្បីតែនៅក្នុងភាពតានតឹងដ៏ធំបំផុតនៃគំនិតរបស់យើងក៏ដោយ។ ចំពោះភាពមិនអនុគ្រោះនឹងធ្វើអោយយើងឈឺចាប់។ នៅពេលដែលយើងរងទុក្ខនឹងជំងឺយើងគួរតែចូរហើយត្អូញត្អែរហើយអធិស្ឋានសុំឱ្យជាសះស្បើយ។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានគេជិះជាន់ដោយភាពក្រីក្រយើងនឹងមានអារម្មណ៍រងកោនិងសោកស្តាយ។ នៅពេលយើងត្រូវគេបរិហារកេរ្តិ៍មើលងាយនិងអាក់អន់ចិត្តយើងក៏នឹងមានអារម្មណ៍មិនស្រួលដែរ។ នៅពេលយើងត្រូវចូលរួមបុណ្យសពរបស់មិត្តយើងយើងនឹងស្រក់ទឹកភ្នែក។

3. ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែត្រលប់មកវិញនូវការល្ងង់លោមចិត្តនេះជានិច្ច។ ព្រះអម្ចាស់បានគ្រោងទុកនូវទុក្ខសោករបស់យើងដូច្នេះចូរយើងចុះចូលនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ ទោះបីស្ថិតក្នុងភាពទុក្ខព្រួយច្រូងច្រាញនិងទឹកភ្នែកក៏ដោយយើងត្រូវតែលើកទឹកចិត្តខ្លួនយើងជាមួយនឹងការឆ្លុះបញ្ចាំងនេះដើម្បីឱ្យដូងចិត្តរបស់យើងអាចទ្រាំទ្របានដោយរីករាយនៅពេលដែលព្យុះបានបក់មកលើកយើង។ យ៉ូហាន ២១:១៨

XI. ឈើឆ្កាងគឺសំខាន់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។

1. ឥឡូវនេះយើងបានបង្ហាញថាការពិចារណាដ៏សំខាន់សម្រាប់ការផ្ទុកឈើឆ្កាងគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះទីបំផុតយើងត្រូវតែចង្អុលបង្ហាញពីភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លីរវាងខាងទស្សនវិជ្ជានិងគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ចំពោះទស្សនវិជ្ជាមួយចំនួនតូចបានឈានដល់ការយល់ដឹងខ្ពស់ថាយើងកំពុងរងទុក្ខដោយព្រះហឫទ័យ

ឬបានសន្និដ្ឋានថាវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់
ព្រះ។ ហើយសូម្បីតែអ្នកដែលទទួលបានរហូតមកដល់ពេលនេះមិននិយាយ
ពីហេតុផលផ្សេងទៀតក្រៅពីការលាលែងនោះគឺជាអំពើអាក្រក់។ តើនេះជា
អ្វីដែលបញ្ជាក់ថាយើងត្រូវតែចុះចូលចំពោះព្រះពីព្រោះការខិតខំដើម្បីព្រះ
អង្គគឺតាមរយៈនោះ? គ្បិតបើយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់បានតែពីភាព
ចាំបាច់ប៉ុណ្ណោះយើងនឹងគោរពប្រតិបត្តិតាមៗនៅពេលដែលយើងអាចរត់គេ
ចេញពីព្រះអង្គបានទេ។

2. ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបញ្ជាយើងឱ្យពិចារណាពីព្រះទ័យរបស់ព្រះនៅក្នុង
ពន្លឺខុសគ្នា។ ទីមួយភាពដូចគ្នានឹងយុត្តិធម៌និងសេចក្តីទៀងទ្រង់ បន្ទាប់មក
ត្រូវបានដឹកនាំទៅភាពឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ដូច្នេះការ
ដាស់តឿនរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះការអត់ធ្មត់ដូចតទៅ៖ មិនថាយើងរង
ទុក្ខវេទនាដោយភាពក្រីក្រឬការនិរទេសឬជាប់គុកការតិះដៀលឬមានជំងឺឬ
ការបាត់បង់សាច់ញាតិឬមហន្តរាយស្រដៀងគ្នាផ្សេងទៀតយើងត្រូវតែចង
ចាំថាគ្មានរឿងទាំងនេះកើតឡើងទេ។ ដោយគ្មានព្រះទ័យនិងភស្តុតាងនៃ
ព្រះ លើសពីនេះទៅទៀតព្រះមិនធ្វើអ្វីទាំងអស់ក្រៅពីយុត្តិធម៌ជាទៀងទាត់
ចំពោះអ្នក។

តើបាបជាច្រើនរាប់មិនអស់និងរាល់ថ្ងៃរបស់យើងសមនឹងទទួលការវាយ
ប្រដៅយ៉ាងធ្ងន់និងធ្ងន់ជាងទោសដែលព្រះអង្គបានដាក់លើយើងដោយព្រះ
ហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គមែនទេ?

តើវាមិនសមហេតុផលទេដែលសាច់របស់យើងគួរតែត្រូវបានគេបន្ទាប
បន្ថោកហើយយើងគួរតែត្រូវបានទម្លាប់ធ្វើការដូចជាប់នឹមដូច្នេះដោយការ

គិតខាងសាច់ឈាមរបស់យើងមិនគួរទទួលបានភាពល្អបំផុតរបស់យើង
ហើយជំរុញឱ្យយើងមានវិចារណញ្ញាណទេ?

តើយុត្តិធម៌និងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះមិនសមនឹងទទួលបានការអត់ធ្មត់
ដោយសារតែអំពើបាបរបស់យើងទេឬ? យើងមិនអាចដោយមានការអ្វីរទាំ
អ្វីរទាំឬបះបោរឡើយ។

យើងនឹងលែងលឺពីការទប់ចិត្តដ៏ត្រជាក់របស់ទស្សនវិទូដែលយើងត្រូវតែចុះ
ចូលនឹងជាភាពចាំបាច់។ ប៉ុន្តែយើងគួរមានការអំពាវនាវដ៏រស់រវើកនិងមាន
ប្រសិទ្ធភាព៖ យើងត្រូវតែគោរពព្រោះវាជាការខុសក្នុងការទប់ទល់។ យើង
ត្រូវរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់ពីព្រោះការមិនអត់ធ្មត់ក្នុងការបះបោរប្រឆាំងនឹង
យុត្តិធម៌របស់ព្រះ។

3. ដោយសារយើងពិតមិនមានអ្វីទាំងអស់ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងស្រមៃនឹង
ទទួលបានចំណេញនិងរីកចម្រើនរបស់យើង តែព្រះរូបិតាដែលមានព្រះ
ហឫទ័យមេត្តាករុណាបំផុតបានជួយសំរាលទុក្ខយើងដោយការបង្រៀននេះ
ថាទ្រង់លើកកម្ពស់ការសង្គ្រោះរបស់យើងដោយវាយឈឺឆ្មាងលើយើង។
ប្រសិនបើវាច្បាស់ថាការលំបាកគឺល្អសម្រាប់យើងហេតុអ្វីយើងមិនគួរស៊ូទ្រាំ
ដោយដូងចិត្តដឹងគុណនិងសន្តិភាព? ត្បិតបើយើងទ្រាំទ្រដោយអត់ធ្មត់យើង
មិនចាំបាច់ចុះចាញ់នោះយើងព្រមទទួលនូវផលចំណេញរបស់យើង។ លទ្ធ
ផលនៃការពិចារណាទាំងនេះគឺថានៅពេលដែលយើងត្រូវបានគេជិះជាន់
ដូចជាការលឺឈឺឆ្មាងកាន់តែច្រើននោះយើងនឹងក្លាយជាសេចក្តីអំណរខាង
វិញ្ញាណរបស់យើង។ ហើយទីបំផុតទៅជាអំណរនេះត្រូវបានភ្ជាប់ដោយការ
ដឹងព្រះគុណ។ ប្រសិនបើមានការសរសើរនិងការអរព្រះគុណដល់ព្រះអ
ម្ចាស់អាចចេញមកពីដូងចិត្តដ៏រីករាយនិងរីករាយ ហើយគ្មានអ្វីដែលគួររំជួល

ចិត្តបែបនេះទេ នេះវាជាភស្តុតាងដែលថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបន្ថយភាពជួរចត់
របស់លើឆ្នាំងយើងដោយសេចក្តីអំណរនៃវិញ្ញាណ។

ជំពូកទី ៤

ក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ពិភពលោកបន្ទាប់

I. គ្មានមកុដដោយគ្មានឈើផ្កាឯងទេ

1. ជាមួយនឹងទុក្ខលំបាកណាក៏ដោយដែលយើងអាចរងទុក្ខយើងគួរតែមើលគោលដៅនេះជានិច្ចដើម្បីឱ្យយើងទម្លាប់[ភាពឥតប្រយោជន៍]នៃជីវិតបច្ចុប្បន្នដើម្បីយើងអាចសម្រុះសម្រួលជីវិតនាពេលអនាគត។ ត្បិតព្រះអម្ចាស់ដឹងថាយើងដោយមានទំនោរធម្មជាតិស្រឡាញ់លោកិយនេះដោយភាពងងឹតងងល់ហើយសូម្បីតែមនុស្សខាងសាច់ឈាមយើងដូច្នេះហើយព្រះប្រើនិងវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដើម្បីត្រាស់ហៅយើងត្រឡប់មកវិញហើយធ្វើឱ្យយើងគ្មានការរំជើបរំជួលពីភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងដើម្បីឱ្យចិត្តរបស់យើងមិន ភ្ជាប់ទៅនឹងទំនោរល្បឿនបែបនេះ។

2. គ្មានយើងណាម្នាក់ដែលអាចខិតខំប្រឹងប្រែងពេញមួយជីវិតរបស់យើងដើម្បីទទួលជីវិតអមតៈនៅស្ថានសួគ៌ឡើយហើយអ្នកណាក៏មិនព្យាយាមទៅដល់បានទេ។ យើងពិតជាមានភាពអាម៉ាសណាស់ដែលយើងមិនប្រសើរជាងសត្វពាហនៈដែលលក្ខខណ្ឌរបស់វាមិនទាបជាងយើងបើវាមិនមែនសម្រាប់ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងជារៀងរហូតបន្ទាប់ពីស្លាប់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងពិនិត្យយ៉ាងជិតដល់នូវផែនការ

សហគ្រាសនិងសកម្មភាពប្រកបដោយមហិច្ឆតារបស់មនុស្សម្នាក់ៗ យើងនឹងឃើញថាពួកគេទាំងអស់ស្ថិតនៅលើកម្រិតនៃផែនដីនេះ។ ដូច្នេះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងដែលគំនិតរបស់យើងស្រឡាត់កាំង ជាមួយភាពរុងរឿងនៃអំណាចអំណាចនិងកិត្តិយសមិនអាចមើល ឃើញលើសពីពួកគេទេ។ ក្នុងចិត្តក៏ពោរពេញទៅដោយទុក្ខវេទនា ដោយអវៈយវៈមហិច្ឆតានិងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ទៀតមិនអាច ឡើងពីលើពួកគេបានទេ។ នៅក្នុងពាក្យមួយព្រលឹងទាំងមូលរុំនៅក្នុង ការរីករាយខាងសាច់ឈាមស្វែងរកសុភមង្គលរបស់ខ្លួននៅលើផែនដី នេះ។

3. ដើម្បីប្រឆាំងនឹងរឿងនេះព្រះអម្ចាស់ដោយដាក់មេរៀនផ្សេងៗនិងធ្ងន់ធ្ងរនៃទុក្ខវេទនានេះបង្រៀនបុត្រាបុត្រី របស់ទ្រង់ពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ ដើម្បីកុំអោយពួកគេអាចសន្យាថាពួកគេនឹងមានភាពងាយស្រួលនិងមានភាពសុខសាន្តដូច្នេះព្រះអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេត្រូវបានរំខាននិងរំលោភបំពានជាញឹកញាប់ដោយសង្គ្រាមឬបដិវត្តដោយការប្តូរនិងការរងរបួសផ្សេងៗទៀត។ ថាពួកគេនឹងមិនឮញើតទេបន្ទាប់ពីឆ្លងកាត់និងទ្រព្យសម្បត្តិមិនប្រាកដប្រជាឬពីងផ្អែកលើអ្វីដែលពួកគេមានហើយព្រះកាត់បន្ថយពួកគេឱ្យមានភាពក្រីក្រឬយ៉ាងហោចណាស់កំណត់ពួកគេឱ្យមានភាពថ្លៃថ្នូជូនកាលដោយភ្លើងឆេះពេលខ្លះដោយភាពគ្មានកូនហើយនិងការផ្សេងទៀត។ ដើម្បីកុំអោយពួកគេមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ឬរីករាយក្នុងជីវិតរៀបការ

នោះព្រះធ្វើឱ្យពួកគេមានទុក្ខព្រួយដោយសារភាពខ្វះខាតរបស់ដៃគូឬ
បន្ទាបបន្ថោកពួកគេតាមរយៈកូនចៅដែលមានចេតនាឬធ្វើបាបពួកគេ
ដោយសេចក្តីត្រូវការឬការបាត់បង់កូន។ ប៉ុន្តែនៅបញ្ហាទាំងអស់នេះ
ព្រះកាន់តែមានមេត្តាករុណាដល់ពួកគេគាត់បង្ហាញពួកគេដោយជំងឺ
និងបន្ទុកខ្លះមិនស្ថិតស្ថេរនិងឲ្យឆ្លងកាត់តាមព្រះពរទាំងអស់យ៉ាង
ណាដើម្បីកុំអោយពួកគេមានអំនួតតាមរយៈភាពឥតប្រយោជន៍។

4. ដូច្នេះយើងពិតជាទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីវិន័យនៃឈើ
ឆ្កាងនៅពេលយើងដឹងថាជីវិតនេះគឺកើតឡើងដោយភាពចលាចល
បញ្ហានិងទុក្ខវេទនាហើយពិតជាមិនសប្បាយចិត្តពីទស្សនៈណាមួយ
ឡើយ។ ហើយថាអ្វីទាំងអស់ដែលគេហៅថាព្រះពរគឺជាភាពមិន
ប្រាកដប្រជាដែលកន្លងផុតទៅឥតប្រយោជន៍ហើយលាយជាមួយ
ភាពមិនចេះចប់។ ជាលទ្ធផលយើងគួរសន្និដ្ឋានភ្លាមៗថាគ្មានអ្វីនៅក្នុង
លោកនេះដែលអាចត្រូវបានស្វែងរកឬរំពឹងទុកនោះទេប៉ុន្តែមានតែ
ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាហើយយើងត្រូវតែងើបភ្នែកឡើងទៅលើមេឃ
ដើម្បីឃើញមកុដមួយ។ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលស្គាល់ថាចិត្តរបស់យើងមិន
ដែលប្រាថ្នាចង់បាននិងសម្រុះសម្រួលជីវិតនាពេលអនាគតឡើយ
ដរាបណាវាបានរៀនយ៉ាងហ្មត់ចត់ដើម្បីបោះបង់ចោលភាពឥត
ប្រយោជន៍នៃពិភពលោកបច្ចុប្បន្ននេះ

II. យើងមានទំនោរទៅរកជីវិតបច្ចុប្បន្ននេះខ្លាំងណាស់។

1. មិនមានន័យល្អរវាងចំណុចទាំងពីរនេះឡើយ។ ទាំងការប៉ាន់ស្មានរបស់យើងក្នុងជីវិតនៅលើផែនដីនេះក៏អាចមានកំរិតទាបដែររឺក៏នឹងមានសេចក្តីស្រលាញ់ដដែលហេតុដូច្នេះហើយប្រសិនបើយើងមានការព្រួយបារម្ភអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ចត្រូវតែខិតខំប្រឹងប្រែងអោយអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីដោះខ្លួនយើងចេញពីច្រវាក់ខាងសាច់ឈាម។ ឥឡូវនេះចាប់តាំងពីជីវិតបច្ចុប្បន្នមានភាពទាក់ទាញជាច្រើនហើយមានភាពរីករាយសម្រស់និងភាពផ្អែមល្អជាច្រើនដើម្បីរីករាយវាចាំបាច់បំផុតសម្រាប់ចំណាប់អារម្មណ៍ខ្ពស់បំផុតដែលយើងគួរតែត្រូវបានគេហៅឆ្ងាយជាញឹកញាប់ដើម្បីកុំឱ្យយើងត្រូវបានគេនាំយកទៅឆ្ងាយពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ តើនឹងមានលទ្ធផលអ្វីប្រសិនបើយើងមានអំណរសប្បាយរីករាយជានិច្ចក្នុងការទទួលបានព្រះពរនៃជីវិតនេះ? យើងមិនអាចមានសូម្បីតែដោយសេចក្តីអាក្រក់ដែលត្រូវបានដាស់តឿនឱ្យផ្តល់គំនិតគ្រប់គ្រាន់ចំពោះសេចក្តីវេទនា។

2. ជីវិតមនុស្សនោះគ្មានអ្វីខុសពីចំហាយទឹករឺស្រមោលនោះទេដែលមិនត្រឹមតែដឹងដល់អ្នករៀនសូត្រប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងមនុស្សសាមញ្ញក៏មានសុភាសិតជាច្រើនចំពោះឥទ្ធិពលនោះដែរ។ ពួកគេចាត់ទុកថាចំណេះដឹងនេះមានប្រយោជន៍ណាស់ដែលពួកគេមានឃ្លាននិងចង្វាក់គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើនអំពីជីវិតនិងភាពឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីដែលកម្រមានដែលយើងធ្វេសប្រហែសជាងនេះទេ។

សម្រាប់យើងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដូចជាយើងចង់ធ្វើឱ្យខ្លួនយើងអមតៈ។
 ប្រសិនបើយើងមើលបុណ្យសពឬដើរក្នុងចំណោមផ្លូវហើយដូច្នេះ
 មើលឃើញយ៉ាងច្បាស់នូវរូបភាពនៃការស្លាប់នៅចំពោះមុខភ្នែកយើង
 នឹងនិយាយអំពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិត។ហើយសូម្បីតែរឿងនោះក៏
 កើតឡើងរាល់ថ្ងៃដែរជារៀងៗយើងមិនដើរទាល់តែសោះ។ប៉ុន្តែ
 នៅពេលយើងជាទស្សនវិស័យរបស់យើងមានតែរយៈពេលខ្លីទេវាទាំង
 បាត់ទៅវិញនៅពេលយើងទៅឆ្ងាយហើយមិនបន្សល់ទុកនូវ
 ស្លាកស្នាមតូចបំផុតឡើយ។

3. យើងមិនត្រឹមតែភ្លេចសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែការពិត
 ដែលថាយើងជាមនុស្សរមែងស្លាប់ហើយដូចជាគ្មានពាក្យដែល
 ទាក់ទងនឹងរឿងនេះមិនដែលទៅដល់យើងហើយយើងបន្តសុបិន្តដ៏
 ល្ងង់ខ្លៅរបស់យើងថាយើងនឹងរស់នៅជារៀងរហូត។ប្រសិនបើមាន
 នរណាម្នាក់ក្នុងពេលនេះរំលឹកយើងអំពីសុភាសិតថាមនុស្សគ្រាន់តែ
 ជាសត្វដែលយើងសុខចិត្តទទួលស្គាល់ការពិតនេះដោយខ្វះការយក
 ចិត្តទុកដាក់ដូច្នេះពិចារណានៃភាពមិនចេះរឹងស្ងួតនៅតែមាននៅក្នុង
 គំនិតរបស់យើង។

4. តើអ្នកណាអាចបដិសេធបានថាយើងមិនត្រូវទទួលការ
 ព្រមានមិនត្រឹមតែពាក្យសំដីប៉ុណ្ណោះទេតែយើងគួរតែជឿជាក់ដោយ
 រាល់ភស្តុតាងដែលអាចបញ្ជាក់បានថាជីវិតបច្ចុប្បន្នគឺពោលពេញដោយ
 វេទនា!

ត្បិតទោះបីបន្ទាប់ពីយើងបានជឿជាក់លើរឿងនេះក៏ដោយយើងស្ទើរតែមិនដឹងពីវិធីបញ្ឈប់ការកោតសរសើរនិងភាពល្ងើល្មើរបស់យើងដូចជាជីវិតគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការទទួលបានព្រះពរដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាចាំបាច់សម្រាប់យើងត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះវាពិតជាភាគពួកវារបស់យើងក្នុងការស្តាប់ទ្រង់នៅពេលព្រះមានបន្ទូលហើយដាស់តឿនយើងពីភាពយឺតយ៉ាវរបស់យើងដើម្បីឱ្យយើងងាកទៅរកពិភពលោកនេះហើយព្យាយាមសម្រុះសម្រួលជាមួយ អស់ពីចិត្តរបស់យើងនៅលើជីវិតដែលនឹងមកដល់។

III. *ព្រះពរនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នមិនគួរត្រូវបានគេមើលងាយទេ*

1. ទោះយ៉ាងណាការប្រឹងប្រែងឥតឈប់ឈរដើម្បីបន្ទាបការប៉ាន់ស្មានរបស់យើងអំពីពិភពលោកបច្ចុប្បន្នមិនគួរនាំឱ្យយើងស្អប់ជីវិតឬមិនចេះដឹងគុណចំពោះព្រះឡើយ។ សម្រាប់ជីវិតនេះទោះបីវាពោរពេញទៅដោយទុក្ខវេទនារាប់មិនអស់ក៏ដោយសមនឹងទទួលបានការរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមព្រះពររបស់ព្រះដែលមិនគួរត្រូវបានគេមើលងាយ។ ដូច្នេះប្រសិនបើយើងមិនបានរកឃើញភាពល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះទេនោះយើងមានកំហុសរួចទៅហើយដោយភាពអកតញ្ញ។ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកជឿជាពិសេសជីវិតនេះគួរតែជាសក្ខីភាពនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះព្រោះវាមានគោលបំណងដើម្បីជួយសង្គ្រោះពួកគេ។

2. មុនពេលដែលទ្រង់បង្ហាញដល់យើងនូវមរតកនៃសិរីល្អអស់ កល្យានិច្ចទ្រង់មានបំណងបង្ហាញអង្គទ្រង់ជាព្រះវរបិតារបស់យើង ក្នុងរឿងតូចតាចហើយនេះជាព្រះពរដែលព្រះអង្គប្រទានមកយើង រាល់ថ្ងៃ។

តើចាប់តាំងពីមានជីវិតនេះមកដើម្បីបង្រៀនយើងអំពីព្រះគុណតើ យើងគួរហ៊ានមើលងាយព្រះទេ? ដូច្នេះយើងត្រូវតែមានការយល់ដឹង និងការដឹងព្រះគុណគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចាត់ថ្នាក់នៅក្នុងអំណោយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលមិនគួរត្រូវបានគេបោះចោល។ ត្បិត ប្រសិនបើភ័ស្តុតាងខាងព្រះគម្ពីរបានដែលមានច្រើនហើយច្បាស់។

3. សូម្បីតែលើសពីនេះទៅទៀតយើងមានហេតុផលជាច្រើន ដែលត្រូវអរគុណប្រសិនបើយើងពិចារណាថាជីវិតនេះជួយរៀបចំ យើងសម្រាប់សិរីល្អនៃនគរស្ថានសួគ៌។ ត្បិតព្រះអម្ចាស់បានតែងតាំង ថាអស់អ្នកដែលនឹងឡើងគ្រងរាជ្យនៅលើមេឃជាដំបូងគេត្រូវប្រយុទ្ធ នឹងការប្រយុទ្ធដ៏ល្អនៅលើផែនដីដើម្បីកុំអោយពួកគេអបអរជ័យជំនះ របស់ខ្លួនដោយមិនបានឆ្លងកាត់ការលំបាកនៃសង្គ្រាមហើយបាន ទទួលជ័យជំនះ។ នៅលើផែនដីនេះយើងអាចនឹងដឹងអំពីសេចក្តី សប្បុរសរបស់ព្រះដូច្នេះសេចក្តីសង្ឃឹមនិងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើង អាចត្រូវបានដុតសម្រាប់ការបើកសម្តែង។

4. នៅពេលដែលយើងបានសន្និដ្ឋានថាជីវិតរបស់យើងនៅក្នុង ពិភពលោកនេះគឺជាអំណោយទាននៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ

ដែលយើងគួរតែចងចាំដោយការដឹងគុណពីព្រោះយើងដំណាក់ព្រះ
គុណហើយពេលនោះដល់ពេលដែលយើងត្រូវគិតពិចារណាពីភាព
ទុក្ខវេទនារបស់ទ្រង់។ មានតែតាមរបៀបនេះទេដែលយើងនឹងត្រូវបាន
ពីសេចក្តីអំណរនៃជីវិតដែលយើងមានដោយធម្មជាតិដែលយើងបាន
សង្កេតឃើញពីមុន។

IV. *តើផែនដីជាអ្វីបើប្រៀបធៀបនឹងឋានសួគ៌!*

1. ទោះបីយើងត្រូវដកខ្លួនចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមាន
បាបនៃជីវិតក៏ដោយយើងអាចបន្ថែមសេចក្តីប្រាថ្នាចង់បានពិភព
លោកដែលប្រសើរជាង។ ជាការពិតសម្រាប់អ្នកមិនជឿថាពរធំបំផុតគឺ
មិនត្រូវកើតហើយបន្ទាប់ទៀតនឹងត្រូវស្លាប់ភ្លាមៗ។

តើដោយគ្មានចំណេះដឹងអំពីព្រះនិងសាសនាពិតតើពួកគេនឹងឃើញ
អ្វីទៀតនៅក្នុងជីវិតប៉ុន្តែភាពមិនសប្បាយចិត្តនិងទុក្ខវេទនា?

ហើយក៏មិនមានអ្វីដែលមិនសមហេតុផលនៅក្នុងឥរិយាបថរបស់ពួក
ស៊ីសៀ(Scythians) ដែលបានកាន់ទុក្ខនិងយំសោកនៅពេលកំណើត
នៃសាច់ញាតិរបស់ពួកគេហើយដែលអបអរយ៉ាងឱឡារិកនៅឯពិធី
បុណ្យសពរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែទំនៀមទម្លាប់របស់ពួកគេមិនបានជួយ
ពួកគេក្នុងការគោរពនោះទេព្រោះបើពួកគេមិនបានដឹងអំពីជំនឿពិត
នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទពួកគេមិនបានយល់ពីរបៀបដែលអ្វីមួយដែលមិន
មានពរជ័យឬការចង់បានអាចត្រូវបានអនុវត្តដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់

អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះហើយទស្សនៈរបស់អ្នកមិនជឿបានបញ្ចប់
ដោយភាពអស់សង្ឃឹម។

2. វាគួរតែជាគោលបំណងរបស់អ្នកជឿបន្ទាប់មកនៅពេលពួក
គេប៉ាន់ស្មានពីជីវិតរមែងស្លាប់នេះដែលពួកគេយល់ថាវាដូចជាវាមិន
មែនជាអ្វីទេប៉ុន្តែវេទនា។ សម្រាប់តែពេលនោះទេពួកគេនឹងព្យាយាម
ដោយឧស្សាហ៍និងដោយការរីករាយនិងការត្រៀមខ្លួនដើម្បី
សម្រុះសម្រួលអំពីជីវិតអស់កល្បនាពេលអនាគត។ នៅពេលយើង
ប្រៀបធៀបនឹងឋានសួគ៌និងផែនដីបន្ទាប់មកយើងមិនត្រឹមតែភ្លេចអំពី
ជីវិតបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងស្អប់និងមើលងាយទៀតផង។
តើគ្បីតប្រសិនបើឋានសួគ៌ជាមាតុភូមិរបស់យើងតើផែនដីនេះជា
កន្លែងដែលត្រូវនិរទេសទៅហើយជីវិតនេះមានតែដំណើរឆ្លងកាត់ផែន
ដីប្លែកទេ? បើចាកចេញពីពិភពលោកនេះមានន័យថាផ្លូវចូលទៅក្នុង
ជីវិតពិតតើពិភពលោកនេះមានអ្វីទៀតក្រៅពីផ្លូវ?
តើមានអ្វីទៀតដែលរស់នៅលើផែនដីដែលមានបាបនេះប៉ុន្តែកំពុងតែ
ធ្លាក់ចូលក្នុងសេចក្តីស្លាប់? ប្រសិនបើការដោះលែងពីរាងកាយមាន
ន័យថាមានសេរីភាពពេញលេញតើរូបកាយនេះជាអ្វី? ប្រសិនបើដើម្បី
រីករាយដោយវត្ថុមានរបស់ព្រះគឺជាកំពូលនៃសុភមង្គលតើវាមិនមែន
ជាការលំបាកទេដែរទេ?

សម្រាប់រហូតដល់យើងរត់ចេញពីពិភពលោកនេះ: "យើងនៅឆ្ងាយពី
ព្រះអម្ចាស់" ។ ដូច្នេះប្រសិនបើជីវិតនៅលើផែនដីត្រូវបានប្រៀបធៀប

ទៅនឹងឋានសួគ៌វាគួរតែត្រូវបានគេមើលងាយនិងត្រូវបានរាប់ជាបរាជ័យ។

3. ប៉ុន្តែជីវិតបច្ចុប្បន្នមិនគួរត្រូវបានគេស្អប់នោះទេលើកលែងតែធ្វើឱ្យយើងធ្វើបាបបើទោះបីជាការស្អប់មិនគួរត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះជីវិតក៏ដោយ។ ទោះយ៉ាងណាយើងគួរតែនឿយហត់និងមើលងាយវារហូតដល់យើងសមនឹងទីបញ្ចប់របស់វាទោះបីយើងក៏គួរតែត្រៀមខ្លួននៅក្នុងវាដែរដរាបណាវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ ទោះយ៉ាងណាយើងគួរតែនឿយហត់និងរង់ការមើលងាយវារហូតដល់យើងសមនឹងទីបញ្ចប់ទោះបីយើងក៏គួរតែត្រៀមខ្លួននៅក្នុងវាដរាបណាវាគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់។ និយាយម៉្យាងទៀតភាពនឿយហត់របស់យើងគួរតែរារាំងយើងពីការអន់ថយនិងមិនចេះអត់ធ្មត់សម្រាប់ជីវិតនេះគឺជាមុខតំណែងដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់យើងហើយយើងត្រូវនៅជាប់វារហូតដល់ព្រះអម្ចាស់ហៅយើងចេញ។ ប៉ូលពិតជាសោកស្តាយខ្លាំងណាស់ដែលប៉ូលបានជាប់ឃុំយ៉ាងក្នុងរូបកាយដែលវែងជាងអ្វីដែលគាត់ចង់បានផ្សាយដំណឹងល្អហើយគាត់ទន្ទឹងរង់ចាំការសង្គ្រោះ។

4. ហេតុដូច្នេះហើយសមនឹងយើង“រស់និងស្លាប់សំរាប់ព្រះអម្ចាស់”ចូរយើងទុកដែនកំណត់នៃជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់របស់យើងចំពោះការសម្រេចចិត្តនិងសេចក្តីរីករាយចំពោះព្រះ។ ទន្ទឹមនឹងនេះសូមឱ្យយើងមានបំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងនិងរំពឹងគិតអំពីសេចក្តីស្លាប់

ជានិច្ចខណៈពេលដែលយើងមើលងាយ[ភាពឥតប្រយោជន៍]នៃជីវិត
 បច្ចុប្បន្នបើប្រៀបធៀបនឹងអនាគតអមតភាព។ ហើយយើងដោយសារ
 តែការជាប់ឃុំឃាំងរបស់យើងចំពោះអំពើបាបដែលចង់ចាកចេញពី
 ជីវិតនេះនៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ។ កូរិនថូសទី ២
 ។ ៥: ៦; រ៉ូម ៧:២៤; កីលីព ១:២០; រ៉ូម ១៤: ៧ និង ៨ ។

V. *យើងមិនគួរខ្លាចការស្លាប់ទេតែសូមលើកក្បាលឡើង ។*

1. វាគួរឱ្យខ្លាចណាស់ដែលមនុស្សជាច្រើនដែលអ្នកខ្លួនថាខ្លួន
 ជាគ្រីស្ទានជំនួសឱ្យការស្លាប់យ៉ាងនោះពួកគេមានការភ័យខ្លាចយ៉ាង
 ខ្លាំងរហូតដល់ពួកគេភ័យញាប់ញ័រនៅពេលណាដែលពាក្យថាស្លាប់
 នោះត្រូវបានលើកឡើងដូចជាគ្រោះមហន្តរាយដ៏ធំបំផុតដែលអាច
 កើតមានចំពោះពួកគេ។ វាមិនគួរឱ្យយើងភ្ញាក់ផ្អើលទេប្រសិនបើ
 អារម្មណ៍ធម្មជាតិរបស់យើងគួរភ្ញាក់ផ្អើលនៅពេលលឺពីការបែកគ្នា
 របស់យើងពីជីវិតនេះ។ ប៉ុន្តែវាមិនអាចទទួលយកបានទេដែលមិនគួរ
 មានពន្លឺនិងការលះបង់គ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងចិត្តរបស់គ្រីស្ទីណាដើម្បី
 បំបាត់ការភ័យខ្លាចទាំងអស់ជាមួយនឹងការលូងលោមដ៏លើសលប់។
 គ្យូតបើយើងពិចារណាថារូបសាច់ដែលមិនស្ថិតស្ថេរមានសភាពទ្រុឌ
 ទ្រោមរលួយរលួយរលួយនិងខ្ទេចខ្ទីរលួយនៃរូបកាយរបស់
 យើងត្រូវរលាយសាបសូន្យទៅនោះយើងនឹងបានជាសះស្បើយឥត
 ខ្ចោះមិនចេះរលួយនិងមានសិរីរុងរឿងនៅស្ថានបរមសុខ។ ប្រសិនបើ

យើងចង់ចាំថានៅពេលយើងស្លាប់យើងត្រូវបានគេហៅពីការនិរទេស
ទៅដល់មាតុភូមិនៅស្ថានសួគ៌របស់យើងតើយើងនឹងមិនត្រូវបាន
បំពេញដោយការសុខសាន្តទេឬ?

2. ប៉ុន្តែនឹងត្រូវបាននិយាយថាគ្មានអ្វីនៅក្នុងពិភពលោកនេះ
ដែលមិនចង់ក្លាយជាអចិន្ត្រៃយ៍ទេ។ វាត្រូវតែត្រូវបានគេទទួលស្គាល់
ប៉ុន្តែសម្រាប់ហេតុផលនោះយើងគួរតែទន្ទឹងរង់ចាំភាពនាពេលអនា
គត់ជាកន្លែងដែលយើងអាចទទួលបានភាពស្ថិតស្ថេរដូចជាមិនបានរក
ឃើញនៅលើផែនដីនេះ។ ដ្បិតប៉ុលបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ដល់អ្នកជឿ
អោយចេះតែចង់បានសេចក្តីស្លាប់ជាដាច់ខាតមិនមែនដើម្បីដោះរូប
កាយរបស់យើងទេគឺត្រូវស្លៀកពាក់ដោយសំលៀកបំពាក់ថ្មីវិញ។ អំពី
ភាពឥតបានការរបស់យើងទន្ទឹងរង់ចាំការរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុង
ក្រោយគេនឹងរួចផុតពីភាពឥតប្រយោជន៍ហើយរួមជាមួយបុត្រាបុត្រី
របស់ព្រះជាម្ចាស់។ រីឯយើងវិញយើងនឹងបានទទួលពន្លឺដោយមាន
មូលហេតុធម្មជាតិនិងការត្រាស់ហៅនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចា
ស់។ ពេលយើងពិចារណាអំពីអនាគតរបស់យើង តើដីវិតយើងមិន
ស្ថិតនៅលើគំនិតពុករលួយទេឬ?

3. ប៉ុន្តែវាមិនចាំបាច់ឬសមរម្យសម្រាប់គោលបំណងបច្ចុប្បន្ន
របស់ខ្ញុំដើម្បីជជែកទាស់ទែងនឹងភាពរង្វេងស្មារតីទាំងស្រុងដូចជាការ
ភ័យខ្លាចនៃការស្លាប់។ ដំបូងខ្ញុំបានប្រកាសរួចហើយនូវអ្វីដែលខ្ញុំនឹង
មិនបញ្ចូលលើការពិភាក្សាដ៏ស្មុគស្មាញនៃប្រធានបទទូទៅ។ ខ្ញុំអាច

បញ្ចុះបញ្ចូលចិត្តរៀនខ្មាស់បែបនេះឱ្យអានសេចក្តីពន្យល់របស់
លោកស៊ីបស្តីពីមរណភាពលុះត្រាតែពួកគេគួរតែត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅ
អ្នកទស្សនវិទូដើម្បីឱ្យពួកគេព្រឹព្រួចនៅពេលដែលពួកគេរកឃើញថា
តើអ្នកមិនជឿស្តាប់ការស្តាប់។ប៉ុន្តែរឿងនេះយើងអាចបញ្ជាក់ជាវិជ្ជមាន
ថាគ្មាននរណាម្នាក់បានរីកចម្រើននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទេលើកលែងតែ
យើងរីករាយមើលឆ្ពោះទៅថ្ងៃសុគត់របស់ព្រះហើយមើលឆ្ពោះទៅថ្ងៃ
នៃការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញចុងក្រោយ។

4. ចំពោះលោកប៉ូលត្រាសំគាល់លើអ្នកជឿទាំងអស់ដែលយក
បទគម្ពីរទុកក្នុងចិត្តនោះអាចចង់ផ្តល់ឱ្យយើងនូវបំណងសម្រាប់សេចក្តី
អំណរពិត។ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា"ចូរសំឡឹងមើលទៅ"
ហើយងើបក្បាលអ្នកឡើងជ្រុតការរំដោះលោះបានមកដល់នៅពេល
យប់។តើសមហេតុផលទេដែលសង្ឃឹមថាអ្វីដែលព្រះបានគ្រោងនឹង
ធ្វើឱ្យយើងរំដើបរំជួលនិងភ្ញាក់ដឹងខ្លួនមិនគួរធ្វើឱ្យយើងគ្មានអ្វីក្រៅពី
ភាពសោកសៅនិងការថប់បារម្ភ?បើដូច្នោះមែនហេតុអ្វីយើងនៅតែ
លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គក្នុងនាមជាម្ចាស់របស់យើង?
ដូច្នេះចូរយើងមើលទៅរកការវិនិច្ឆ័យអោយបានច្បាស់ហើយមិនថា
ជំហរនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានិងភាពល្ងីល្ងើនៃសាច់ឈាមរបស់យើងទេ
ចូរយើងកុំស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការរង់ចាំយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការយាងមករបស់
ព្រះអម្ចាស់ដែលជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏រំភើបបំផុត។ហើយសូមឱ្យយើងមិន
ត្រឹមតែចង់បានវាប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងថ្ងៃនិងថ្ងៃសម្រាប់ (ថ្ងៃកាត់

ទោស)។ ដ្បិតព្រះអង្គនឹងយាងមករកយើងធ្វើជាព្រះសង្គ្រោះដើម្បី
 រំដោះខ្លួនយើងពីអំពើអាក្រក់និងទុក្ខវេទនាគ្រប់យ៉ាងហើយព្រះអង្គ
 នឹងនាំយើងឆ្ពោះទៅរកមតិកដែលប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអ
 ង្គ។ កូរិនថូសទី២ ៥: ៤; ទីតុស២:១៣; លូកា ២១:២៨ ។

VI. *ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកប្រកបដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអ
 ង្គ ។*

1. ជាការពិតដោយគ្មានការសង្ស័យថាក្រុមគ្រួសារនៃអ្នកជឿ
 ទាំងអស់ដរាបណាពួកគេរស់នៅលើផែនដីត្រូវតែត្រូវបានគេរាប់ជា
 ចៀមសម្រាប់ការសំលាប់នេះដើម្បីពួកគេអាចក្លាយជាកាន់តែច្រើន
 ដូចព្រះគ្រីស្ទដែលជាក្បាលរបស់គេ។ ហេតុដូច្នេះស្ថានភាពរបស់ពួក
 គេពិតជាគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមណាស់ប្រសិនបើពួកគេមិនលើកស្ទួយគំនិតពី
 ឋានសួគ៌ហើយងើបឡើងខ្ពស់ជាងកន្លែងដែលឆ្លងកាត់ហើយមើល
 ទៅហួសពីការផ្តេកនៃពិភពលោកនេះ។
2. ទុកឱ្យមនុស្សខិតខំរកចម្លើយនូវទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយស
 របស់គេហើយរីករាយនឹងអ្វីដែលគេហៅថាសន្តិភាពផ្លូវចិត្តគេចុះ
 ហើយអ្នកពីភាពរុងរឿងនិងភាពប្រណីតរបស់ពួកគេហើយមានអំណរ
 ជាច្រើន។ សូមឱ្យពួកគេរំខានដល់កូនចៅនៃពន្លឺដោយអំពើអាក្រក់
 របស់ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេជេរប្រមាថពួកគេដោយមោទនភាព
 របស់ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេប្លន់ពួកគេដោយភាពលោភលន់របស់

ពួកគេអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេធ្វើឱ្យពួកគេខឹងនឹងភាពខុសច្បាប់របស់ពួកគេ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកអ្នកជឿបានឃើញរឿងនេះទុកឱ្យពួកគេក្រឡេកមើលពីលើពិភពលោកហើយពួកគេនឹងមិនមានការលំបាកក្នុងការរក្សាសន្តិភាពនៃចិត្តរបស់ពួកគេនៅក្រោមវិបត្តិបែបនេះឡើយ។ ចំពោះការដែលពួកគេមើលទៅមុខទៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលបានការអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះដោយសន្តិភាព។ ព្រះអង្គនឹងជូតទឹកភ្នែកចេញពីភ្នែករបស់គេសម្លៀកបំពាក់ដោយអំណរព្រមទាំងពាក់មកដៃនៃជ័យ ជំនះ ឲ្យពួកគេផង។

3. តែមនុស្សអាក្រក់ដែលពូកែខាងលោកនេះគេនឹងបោះទៅក្នុងជង្កកនៃសេចក្តីរៀនខ្មាស់។ ព្រះអង្គនឹងធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ពួកគេប្រែទៅជាទារុណកម្មហើយការសើចសប្បាយនិងទុក្ខព្រួយរបស់ពួកគេធ្វើឲ្យយំនិងសង្កៀតធ្មេញ។ ព្រះនឹងរំខានដល់ការសំរាករបស់ពួកគេដោយការស្រែកថ្ងូរគួរអោយខ្លាច។ ព្រះអង្គនឹងទំលាក់អំពើកំផិតរបស់គេទៅក្នុងភ្លើងដែលពុំចេះរលត់ហើយព្រះអង្គនឹងចុះចូលនឹងអ្នកស្មោះត្រង់ដែលគេបានអត់ធ្មត់។ យោងទៅតាមលោកប៉ូលវ៉ាជាការសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទណ្ឌកម្មលើអ្នកដែលធ្វើបាបបាបស្រុះស្រងឹលនិងសំរាកតែអ្នកដែលមានទុក្ខព្រួយនៅពេលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនឹងលេចចេញពីលើឋានសួគ៌។

4. នេះគឺជាការល្អឯលោមតែមួយគត់របស់យើង។ប្រសិនបើ យើងត្រូវបានព្រះបដិសេដនេះយើងនឹងត្រូវលិចទៅក្នុងភាពអស់ សង្ឃឹមឬល្អឯលោមខ្លួនដោយភាពរីករាយឥតប្រយោជន៍នៃពិភព លោកនេះ។សូម្បីតែអ្នកតែអ្នកនិពន្ធក៏សារភាពដែរថាគាត់មាន អារម្មណ៍ច្របូកច្របល់នៅពេលគាត់ឆ្ងល់អំពីភាពរុងរឿងនាពេល បច្ចុប្បន្នរបស់មនុស្សអាក្រក់។ហើយគាត់មិនអាចទទួលបានភាពទាក់ ទាញរបស់គាត់បានទេរហូតទាល់តែគាត់ចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈហើយ បានសម្គាល់ចុងបញ្ចប់នៃមនុស្សសុចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិត។ សរុបសេចក្តីមកដោយពាក្យពីរបីម៉ាត់៖

ឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលជ័យជំនះតែនៅក្នុងដួងចិត្តរបស់អ្នក ជឿលើអារក្សនិងខាងសាច់ឈាមពីអំពើបាបនិងអំពើអាក្រក់នៅពេល ពួកគេងើបភ្នែកឡើងដើម្បីមើលពីអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញ។ រ៉ូម៨: ៣៦; វិវរណៈ ២៥: ៨; ៧:១៧; ថៃស្យាឡូនីចទី២ ១: ៦ និង ៧; ទំនុក តម្លើង ៧៣: ២ ។

ជំពូកទី៥

ការប្រើប្រាស់ត្រឹមត្រូវនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ន

I. សូមឱ្យយើងជៀសផុតពីភាពជ្រុលនិយម។

1. ដូចជាបទគម្ពីរចង្អុលប្រាប់យើងអំពីឋានសួគ៌ជាគោលដៅរបស់យើងដូច្នេះវាណែនាំយើងយ៉ាងពេញលេញក្នុងការប្រើប្រាស់សិទ្ធិនៅលើផែនដីដែលត្រឹមត្រូវហើយរឿងនេះមិនគួរត្រូវបានគេមើលរំលងនៅក្នុងការពិភាក្សាអំពីច្បាប់នៃជីវិតឡើយ។ យើងក៏មិនអាចជៀសផុតពីបញ្ហាទាំងឡាយណាដែលបម្រើសេចក្តីរីករាយរបស់យើងជាជាងតម្រូវការរបស់យើងឡើយ។ ប៉ុន្តែថាយើងអាចប្រើវាដោយចិត្តជ្រះថ្លាយើងគួរតែសង្កេតមើលកម្រិតមធ្យមទោះបីយើងចង់មានន័យថាមួយឬផ្សេងទៀតក៏ដោយ
2. ព្រះអម្ចាស់មានបញ្ញត្តិនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គនៅពេលព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងថាសំរាប់សាវ័ករបស់ព្រះអង្គឥឡូវនេះជីវិតប្រៀបបានទៅនឹងការធ្វើទារុណកម្មដែលពួកគេកំពុងតែធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅព្រះរាជ្យនៃស្ថានបរមសុខ។ ទោះបីផែនដីនេះគ្រាន់តែជាផ្លូវក៏ដោយយើងច្បាស់ជាត្រូវប្រើព្រះពរនេះដែលយើងត្រូវបានជួយជាជាងពន្យាពេលក្នុងដំណើររបស់យើង។ ដូច្នេះវាមិនមែនដោយគ្មានហេតុផលនោះទេដែលប៉ូលណែនាំឱ្យយើងប្រើពិភពលោកនេះដូចជាយើងមិនបានប្រើវាហើយដើម្បីទិញទ្រព្យសម្បត្តិដែលមាននៅក្នុងគំនិតយើងទេ។
3. ប៉ុន្តែនេះជាសំនួរមួយហើយនៅពេលដែលយើងប្រឈមនឹងគ្រោះថ្នាក់នៃការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកំហុសពីរផ្ទុយគ្នាចូរយើងព្យាយាមបន្តនៅលើដី

សុវត្ថិភាពដើម្បីយើងអាចជៀសផុតពីភាពជ្រុលនិយម។ មានមនុស្សមួយ
 ចំនួនបើមិនល្អនិងបរិសុទ្ធដែលបានឃើញការរាងវែននិងពេលវេលាប្រណីត
 ហើយម្តងទៀតជំរុញឱ្យមនុស្សម្នាក់បោះចោលការអត់ធ្មត់ទាំងអស់លើក
 លែងតែគាត់ត្រូវបានរារាំងដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ហើយនៅក្នុងបំណង
 ប្រាថ្នាដើម្បីកែដំអាភ្នែកនេះពួកគេបានប្រើវិធីសាស្ត្រតែមួយគត់ដែលពួកគេ
 មើលឃើញគឺដើម្បីទទួលបានពរនៅលើផែនដីតែប៉ុណ្ណោះដែលពួកគេត្រូវ
 ការជាចាំបាច់។ ដំបូន្មាននេះបានបង្ហាញពីបំណងល្អបំផុតប៉ុន្តែនៅឆ្ងាយពេ
 ក។ ដ្បិតពួកគេបានប្រព្រឹត្តកំហុសដ៏គ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់នៃការដាក់ចិត្តក្នុងវិ
 ន័យដែលតឹងរ៉ឹងជាងបទបញ្ជាដែលមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចា
 ស។ តាមរយៈការដាក់កម្រិតលើមនុស្សនៅក្នុងតម្រូវការចាំបាច់ពួកគេមាន
 ន័យថាការជៀសវាងពីអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលអាចធ្វើទៅបាន។ យោងទៅតាមពួក
 គេវានឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យញ៉ាំនិងផឹកអ្វីក្រៅពីនំប៉័ងស្លូតនិងទឹកសុទ្ធ។ អ្នក
 ផ្សេងទៀតបានស្វែងរកភាពម៉ឺងម៉ាត់ជាងនេះទៅទៀតដូចជាលោកខ្រែស
 ស្រ្តីបដែលគេប្រាប់ថាគាត់បានបោះទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ចូលទៅក្នុងស
 មុទ្រដោយភាពភ័យខ្លាចថាបើពួកគេមិនត្រូវបានបំផ្លាញទេគាត់នឹងត្រូវ
 បំផ្លាញដោយពួកគេ។

4. ម្យ៉ាងវិញទៀតសព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សជាច្រើនដែលស្វែងរកលេស
 ដើម្បីដោះសាពីការប្រើរបស់ខាងសាច់ឈាមហើយអ្នកដែលចង់បណ្តោយ
 ខ្លួនតាមតណ្ហារបស់ខ្លួនមនុស្សបែបនេះប្រកាន់ខ្ជាប់ថាសេរីភាពមិនគួរត្រូវ
 បានកំណត់ដោយដែនកំណត់ណាមួយនោះទេប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហានេះយើង
 មិនអាចយល់ស្របបានទេ។ ពួកគេទទួលថាវាគួរតែទុកឱ្យចំណង់របស់
 មនុស្សម្នាក់ៗចំពោះយើងដូចជាគេគិតថាសមនឹងខ្លួនគេ។

5. យើងត្រូវតែផ្តល់ជាការពិតថាវាមិនត្រឹមត្រូវឬអាចធ្វើទៅបានដើម្បីភ្ជាប់ចិត្តរបស់អ្នកដទៃដោយច្បាប់តឹងរឹងនិងរហ័ស។ ប៉ុន្តែដោយសារបទគម្ពីរចែងអំពីគោលការណ៍ទូទៅខ្លះៗសម្រាប់ការប្រើប្រាស់អ្វីៗនៅលើផែនដីដែលមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវនោះយើងគួរតែធ្វើតាមគម្ពីរនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តរបស់យើង កូរិនថូសទី១ ៧:៧០ ។

II. អ្វីៗនៅលើផែនដីគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ។

1. គោលការណ៍ទីមួយដែលយើងគួរពិចារណាគឺការប្រើប្រាស់អំណោយទានរបស់ព្រះមិនខុសទេប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយគោលបំណងតែមួយដែលអ្នកបង្កើតត្រូវបានបង្កើតឡើងនិងកំណត់ទិសដៅពួកគេ។ ព្រះអង្គបានប្រទានព្រះពរនៅលើផែនដីនេះមកយើងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់យើង។

2. ឧទាហរណ៍ប្រសិនបើយើងសិក្សាពីមូលហេតុដែលព្រះបានបង្កើតអាហារផ្សេងៗយើងនឹងឃើញថាវាមិនមែនជាចេតនារបស់ទ្រង់ក្នុងការផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាក៏សំរាប់ការកំសាន្តនិងការរីករាយដល់យើងផងដែរ។ ព្រះមិនត្រឹមតែចង់ចាំពីតម្រូវការរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងមានកម្មសិទ្ធិនិងភាពថ្លៃថ្នូរផងដែរ។ នៅក្នុងឱសថដើមឈើនិងផ្លែឈើក្រៅពីមានប្រយោជន៍ក្នុងវិធីផ្សេងៗព្រះបានគ្រោងនឹងផ្តាច់ចិត្តយើងដោយខ្សែបន្ទាត់អំណោយផលនិងក្លិនរីករាយ។ ត្បិតប្រសិនបើរឿងនេះមិនពិតអ្នកនិពន្ធទំនុកដំកើងនឹងមិនរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមព្រះពរពីព្រះ «ស្រាទំពាំងបាយជូរដែលធ្វើឱ្យចិត្តមនុស្សរីករាយនិងប្រេងដែលធ្វើឱ្យមុខរបស់គេភ្លឺ។ ហើយបទគម្ពីរនឹងមិនប្រកាសនៅគ្រប់ទីកន្លែងថាទ្រង់បានប្រទានរបស់

ទាំងអស់នេះដល់មនុស្សលោកដើម្បី ឲ្យ គេសរសើរដល់សេចក្តីល្អរបស់ ទ្រង់ឡើយ។

3. សូម្បីតែលក្ខណៈសម្បត្តិធម្មជាតិនៃវត្ថុដែលចង្អុលបង្ហាញឱ្យបាន គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីគោលបំណងអ្វីនិងកម្រិតណាដែលយើងត្រូវបានអនុញ្ញាត ឱ្យប្រើវា។ តើព្រះអម្ចាស់គួរទាញភ្នែកយើងទៅនឹងសម្រស់នៃផ្កាហើយក្លិន របស់យើងនឹងមានក្លិនរីករាយហើយតើវាគួរតែជាអំពើបាបក្នុងការដឹកវាដែរ ឬទេ? នៅក្នុងពាក្យមួយតើព្រះមិនបានធ្វើអ្វីជាច្រើនដែលសមកដាក់យើង តែហួសពីតម្រូវការរបស់យើងទេឬ? ទំនុកដំកើង ១០៤: ១៥ ។

III. ការដឹងគុណពិតប្រាកដនឹងរារាំងយើងពីការរំលោភបំពាន។

1. ដូច្នេះចូរយើងបោះបង់ចោលទស្សនវិជ្ជាអមនុស្សធម៌ដែលមិន អនុញ្ញាតឱ្យយើងមិនប្រើការបង្កើតទេលើកលែងតែវាចាំបាច់។ សញ្ញាណដ៏ សាហាវបែបនេះបានបង្អាក់យើងពីការរីករាយស្របនៃសេចក្តីសប្បុរសរបស់ ព្រះ។ ហើយតាមពិតវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការទទួលយកវារហូតដល់យើង ត្រូវបានគេយកសតិរបស់យើងហើយត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាគ្មានន័យ។ ម៉្យាងវិញទៀតយើងត្រូវតែតស៊ូដោយខ្លះខ្លាំងស្មើភាពនឹងតណ្ហាខាងសាច់ ឈាមព្រោះបើគេមិនចេះទប់ចិត្តទេគេនឹងបំពានគ្រប់ព្រំដែន។ ដូចដែល យើងបានសង្កេតឃើញថាភាពគ្មានអាជ្ញាប័ណ្ណមានអ្នកតស៊ូមតិរបស់ខ្លួន មានមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមលេសនៃសេរីភាពនឹងឈប់ដោយគ្មានអ្វី សោះ។

2. ដំបូងបង្អស់ប្រសិនបើយើងចង់ទប់ស្កាត់តណ្ហារបស់យើងយើងត្រូវ តែចងចាំថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់យើងដោយមានគោល

បំណងដែលយើងអាចស្គាល់និងទទួលស្គាល់អ្នកបង្កើតពួកគេ។ យើងគួរតែសរសើរសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះយើងនៅក្នុងបញ្ហាខាងលោកីយ៍នេះដោយថ្លែងអំណរគុណ។ ប៉ុន្តែតើនឹងមានអ្វីកើតឡើងចំពោះការថ្លែងអំណរគុណរបស់យើងប្រសិនបើយើងធ្វើឱ្យមានភាពស្រវឹងឬតាមរបៀបដែលយើងឯងប៉ុលពេកក្នុងការអនុវត្តភារកិច្ចលះបង់ឬអាជីវកម្មរបស់យើង? តើការទទួលស្គាល់ព្រះរបស់យើងនៅកន្លែងណាប្រសិនបើភាពលើសលប់នៃរាងកាយរបស់យើងជំរុញឱ្យយើងទៅរកតណ្ហាហើយឆ្លងចូលទៅក្នុងគំនិតរបស់យើងដោយភាពមិនបរិសុទ្ធជូច្នេះយើងមិនអាចញែកដាច់ពីគ្នារវាងអ្វីដែលត្រូវនិងអ្វីដែលខុស? តើវានៅឯណាប្រសិនបើយើងរៀបចំខ្លួនយើងសម្រាប់ភាពស្អាតស្អំមិនបរិសុទ្ធដោយភាពឆើតឆាយនិងភាពស្រស់ស្អាតនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង? តើការទទួលស្គាល់ព្រះនៅកន្លែងណាប្រសិនបើគំនិតរបស់យើងផ្ដោតលើភាពអស្ចារ្យនៃសម្លៀកបំពាក់របស់យើង?

3. សម្រាប់មនុស្សជាច្រើនមានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងគោលបំណងធ្វើឱ្យគំនិតរបស់ពួកគេ។ មនុស្សជាច្រើនពេញចិត្តនឹងថ្មម៉ាមាសនិងគំនូរដែលពួកគេក្លាយជារូបចម្លាក់ពួកគេដូចជាបានបញ្ចូលទៅក្នុងដែកហើយចាប់ផ្តើមស្រដៀងនឹងរូបព្រះដែលមានពណ៌។ រសជាតិនៃសាច់និងរសជាតិផ្អែមធ្វើឱ្យមនុស្សមួយចំនួនល្ងង់ខ្លៅដែលពួកគេលែងមានចំណង់អាហារខាងវិញ្ញាណ។ ហើយបញ្ហានេះមានសម្រាប់ការរំលោភបំពានលើបញ្ហាធម្មជាតិដទៃទៀត។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាគោលការណ៍នៃការដឹងគុណគួរតែរារាំងបំណងប្រាថ្នារបស់យើងក្នុងការរំលោភបំពានលើព្រះពរព្រះអង្គ។ គោលការណ៍នេះបញ្ជាក់ពីវិន័យរបស់ប៉ុល «មិនផ្គត់ផ្គង់ខាងសាច់ឈាមដើម្បី

បំពេញតួនាទីខ្លួនទេ។ សម្រាប់ប្រសិនបើយើងផ្តល់នូវបំណងប្រាថ្នារបស់
យើងដោយសេរីពួកនោះនឹងឆ្លងកាត់ព្រំដែននៃភាពឆេរឆាវនិងកម្រិត រ៉ូម
១៣:១៤។

IV. ចូរយើងរស់នៅដោយមានការចេះប្រមាណ

1. ប៉ុន្តែមិនមានវិធីច្បាស់និងខ្លី(ក្នុងការដឹងព្រះគុណ)ជាការបង្វែរភ្នែក
របស់យើងចេញពីជីវិតបច្ចុប្បន្ននិងការសង្ឃឹមអំពីភាពអមតៈនៃឋានសួ
គ៌ា។ ចេញពីលំហូរនេះគោលការណ៍ទូទៅពីរ៖

ទីមួយគឺ“អ្នកដែលមានប្រពន្ធគឺដូចជាពួកគេគ្មានហើយអ្នកដែលទិញដូចជា
មិនបានផង។ ហើយពួកអ្នកដែលប្រើប្រាស់លោកីយ៍នេះដោយមិនប្រើវា
បំពាន”តាមច្បាប់របស់ប៉ូល។

ទីពីរគឺយើងគួររៀនស្តាប់ដោយមានភាពស្ងៀមស្ងាត់និងអត់ធ្មត់ហើយទទួល
បាននូវភាពបរិបូណ៌ជាមួយនឹងភាពស្តាប់ស្តល។

2. ព្រះអង្គដែលបញ្ជាឃើងឱ្យប្រើប្រាស់ពិភពលោកនេះដូចជាយើងមិន
បានប្រើវាហាមឃាត់មិនត្រឹមតែរាល់ការស៊ីផឹកនិងការបរិភោគនិងការ
រីករាយហួសប្រមាណមហិច្ឆតាមោទនភាពនិងភាពរហ័សរហួននៅក្នុង
គ្រឿងសង្ហារឹមគេហដ្ឋាននិងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងយកចិត្ត
ទុកដាក់និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលអាចធ្វើអោយកម្រិតខាងវិញ្ញាណរបស់
យើងធ្លាក់ចុះឬបំផ្លាញការលះបង់របស់យើង។ វាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញ
នៅសម័យបុរាណដោយកាតូថាមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងអំពីរូបរាងនៃ
រាងកាយប៉ុន្តែការមិនយកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់ចំពោះគុណធម៌។ ក៏មានសុភាសិត

ចាស់ផងដែរដែលថាពួកគេដែលយកចិត្តទុកដាក់ច្រើនលើរាងកាយជាទូទៅ ធ្វេសប្រហែសនឹងព្រលឹង។

3. ដូច្នេះទោះបីសេរីភាពនៃអ្នកជឿលើវត្ថុខាងក្រៅមិនអាចត្រូវបានកំនត់ដោយច្បាប់តឹងរឹងនិងល្បឿនក៏ដោយក៏វាត្រូវស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់នេះដែរ ដែលថាពួកគេគួរតែបណ្តោយខ្លួនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែបន្តនិងខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីគេចចេញពីអ្វីដែលនាំអោយហើយ ជៀសវាងការអួតសម្ភារៈនិយមឥតប្រយោជន៍។ យើងគួរប្រយ័ត្នប្រយែង ដោយប្រយ័ត្នប្រយែងថាអ្វីៗដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់យើងដើម្បីធ្វើ អោយជីវិតក្លាយជាឧបសគ្គម។ កូរិនថូសទី១ ៧: ២៩-៣០ ។

V. សូមឱ្យយើងអត់ធ្មត់និងមាតិកាដែលស្ថិតនៅក្រោមភាពឯកជន។

1. គោលការណ៍មួយទៀតគឺថាអ្នកក្រគួរតែរៀនចេះអត់ធ្មត់ក្រោមកម្ម សិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីកុំអោយគេធ្វើទារុណកម្មដោយសារចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិ។ អ្នកទាំងឡាយណាដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នូវកម្រិតមធ្យមនេះមិនមានការរីក ចម្រើនតិចតួចនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ទេហើយអ្នកដែលមិនបានរីកចម្រើននេះ បានផ្តល់នូវភស្តុតាងណាមួយដែលបញ្ជាក់ពីភាពជារបស់ពួកគេ។

2. មិនត្រឹមតែជាចំណង់ចំណូលចិត្តចំពោះអ្វីៗនៅលើផែនដីដែលអម ដោយការប្រព្រឹត្តស្ទើរតែទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនចេះអត់ធ្មត់ ក្រោមកម្មសិទ្ធិឯកជនជាទូទៅនៅពេលដែលគាត់ខ្មាស់នឹងសម្លៀកបំពាក់ សាមញ្ញនឹងមានមោទនភាពចំពោះភាពឆើតឆាយ។ អ្នកដែលមិនស្តាប់ស្តល់ នឹងអារម្មណ៍ស្រេកឃ្លានព្រោះគាត់ប្រាថ្នាចង់បានអាហាររាប់មិនអស់ហើយ ថែមទាំងមានវិចារណញ្ញាណផងនៅពេលដែលមានឱកាស។ អ្នកដែលលូត

លាស់មិនចេះស្តាប់ស្តល់ហើយមិនពេញចិត្តនៅពេលដែលគេមានភាពឯកជននិងការបន្ទាបខ្លួននឹងមិនអាចការពារពីភាពឆ្អឹងឆ្អែននិងក្រអឺតក្រទមបានទេ។ ហេតុដូច្នេះហើយសូមអោយអស់អ្នកដែលចង់ស្មោះត្រង់ក្នុងការលះបង់របស់ពួកគេព្យាយាមដោយយកគំរូតាមពួកសាវក។ «ទាំងឆ្អែតនិងឃ្លានទាំងចំរើនបរិបូណ៌និងខ្វះខាត» ភីលីព ៤:១២។

3. បទគម្ពីរក៏រៀបរាប់អំពីគោលការណ៍ទីបីដែលការប្រើប្រាស់របស់នៅលើផែនដីត្រូវបានកំណត់ហើយនេះត្រូវបានលើកឡើងនៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីសមាទាននៃការបដិសេធខ្លួនឯង។ ទោះបីវត្ថុទាំងអស់នេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដោយសេចក្តីសប្បុរសហើយត្រូវបានផ្តល់ជាប្រយោជន៍ដល់យើងក៏ដោយក៏វាដូចគ្នានឹងប្រាក់បញ្ញើដែលត្រូវបានប្រគល់ឱ្យការថែទាំរបស់យើងហើយរបស់ទាំងនេះយើងនឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវនៅថ្ងៃណាមួយ។ ដូច្នេះយើងគួរតែគ្រប់គ្រងតាមរបៀបដែលយើងបាន ការព្រមាននេះនៅក្នុងត្រចៀករបស់យើងថា៖ «ត្រូវរៀបរាប់ពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នក។

4. ចូរយើងចងចាំផងដែរថាអ្នកណាទាមទារនេះគឺជាអ្នកដែលបានផ្តល់អនុសាសន៍យ៉ាងខ្លាំងអត់ធ្មត់និងចិត្តសុភាពរាបសា។ គឺជាព្រះដែលស្អប់ខ្ពើមអំនួតអ្នកអាងនិងបង្ហាញឥតប្រយោជន៍។ ជាព្រះដែលនឹងមិនអនុម័តការគ្រប់គ្រងរបស់យើងចំពោះព្រះឈររបស់ទ្រង់ទេលុះត្រាតែយើងត្រូវបានជម្រុញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ ហើយដែលនិយាយដោយព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ថ្កោលទោសការសប្បាយដែលនាំយើងចេញពីមិនភាពបរិសុទ្ធហើយនិងភាពល្ងើលនិងល្ងង់។ លូកា ១៦: ២។

VI. ត្រូវស្មោះត្រង់នៅក្នុងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។

1. ទីបំផុតយើងមិនគួរថាព្រះអម្ចាស់បញ្ជាឃើងគ្រប់គ្នាក្នុងគ្រប់សកម្មភាពនៃជីវិតរបស់យើងឲ្យស្មោះត្រង់នៅក្នុងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ។ ព្រោះព្រះទ្រង់ជ្រាបថាចិត្តគំនិតរបស់មនុស្សនឹងដោយគេភាពមិនស្ងប់ស្ងៀមថាគេត្រូវបានគេវាយយ៉ាងងាយដោយមហិច្ឆតាក្នុងការចាប់យករឿងជាច្រើនក្នុងពេលតែមួយគឺមិនអាចដោះស្រាយបានទេ។ ដូច្នេះដើម្បីការពារការសារភាពជាទូទៅដែលត្រូវបានកើតឡើងដោយភាពល្ងើលនិងភាពក្លាហានរបស់យើងតែព្រះបានតែងតាំងឱ្យមនុស្សគ្រប់គ្នានូវភារកិច្ចជាក់លាក់របស់គេនៅក្នុងវិស័យផ្សេងៗនៃជីវិត។ ដូច្នេះជីវិតរបស់មនុស្សម្នាក់ៗគឺជាប្រកាសដែលត្រូវបានចាត់តាំងដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីកុំអោយគេរង្វេងស្មារតីនៅពេញមួយជីវិតរបស់គេ។ ហើយចាំបាច់ផងដែរគឺវែកញែកនេះដែលថានៅក្នុងការទតឃើញរបស់ព្រះតាមសកម្មភាពរបស់យើងទាំងអស់ត្រូវបានវាស់ដោយជាញឹកញាប់ខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងពីការវិនិច្ឆ័យនៃហេតុផលមនុស្សឬទស្សនវិជ្ជា។

2. មិនមានវិវៈបុរសខ្លាំងជាងក្នុងចំណោមទស្សនវិទូទេដែលជួយរំដោះប្រទេសមួយពីភាពស្ងប់ស្ងាត់។ ប៉ុន្តែសំលេងរបស់ចៅក្រមនៅស្ថានសួគ៌ផ្តោលទោសជាចំហចំពោះមនុស្សជាតិ។ វាមិនមាននៅក្នុងផែនការរបស់យើងដើម្បីបង្កើតជាគំរូនោះទេប៉ុន្តែសូមឱ្យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹងថាគោលការណ៍និងមូលដ្ឋាននៃការប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវក្នុងគ្រប់ករណីស៊ីវិលគឺជាការហៅរបស់យើងដោយព្រះអម្ចាស់។ អ្នកដែលមិនអើពើនឹងការហៅរបស់ព្រះនឹងមិនរក្សាផ្លូវត្រង់ក្នុងភារកិច្ចនៃការងាររបស់គេឡើយ។ ទោះពេលខ្លះយើងប្រហែលជាជោគជ័យក្នុងការធ្វើអ្វីមួយដែលមើលទៅគួរអោយសរសើរ។

ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងការល្អមនុស្សមិនអាចលឃើញនៅបង្អែករបស់ព្រះនោះទេ ក៏មិនអាចទទួលយកបានទេ។

3. ដូច្នេះជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើងនឹងបានល្អប្រសើរប្រសិនបើរក្សាការ ត្រាស់របស់ព្រះក្នុងចិត្តជានិច្ច។ គ្មាននរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានល្អៗដោយភាព ក្លាហានផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ដែលហ៊ានធ្វើអ្វីដែលមិនត្រូវគ្នានឹងការហៅរបស់ គាត់ទេព្រោះគាត់នឹងដឹងថាវាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលហួសពីដែនកំណត់របស់ គាត់។ អ្នកណាដែលមិននៅជួរមុខគួរតែស្តាប់ស្តាប់ដើម្បីបំពេញភារកិច្ចផ្ទាល់ ខ្លួនរបស់គាត់ហើយមិនគួរបោះបង់ចោលកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់ គាត់ឡើយ។ វាមិនមែនជាការលើកទឹកចិត្តតូចតាចទេសម្រាប់ការយកចិត្ត ទុកដាក់កម្លាំងពលកម្មបញ្ជា និងបន្ទុកផ្សេងទៀតនៅពេលមនុស្សដឹងថានៅ ក្នុងការទាំងអស់នេះព្រះជាការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់អ្នកកាន់អំណាចនឹង បំពេញមុខងាររបស់គេដោយមានឆន្ទៈខ្ពស់ជាងមុន។ ឪពុកនៃក្រុមគ្រូសារ នឹងបំពេញភារកិច្ចរបស់គាត់ដោយភាពរឹងមាំជាងមុន។ ហើយអ្នកណាម្នាក់ មានព្រះនៅក្នុងជីវិតរៀងៗខ្លួននឹងបង្ហាញការអត់ធ្មត់កាន់តែច្រើនហើយនឹង ជំនះការលំបាកការខ្វល់ខ្វាយនិងការថប់បារម្ភក្នុងផ្លូវរបស់គេនៅពេលគេនឹង ជឿជាក់ថាមានភារកិច្ចរបស់ព្រះបានដាក់នៅលើស្មារបស់គេ។ ប្រសិនបើ យើងធ្វើតាមការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះរបស់យើងនោះយើងនឹងទទួលបានការ រសេចក្តីសុខសាន្តដ៏ពិសេសនេះដែលមិនមានអ្វីដែលគួរអោយស្អប់ហើយ ដែលមើលទៅមិនគួរអោយគោរពនិងសំខាន់បំផុតចំពោះព្រះនេត្ររបស់ ព្រះ!

(Coram Deo! កូរ៉ាមដូ!) កូរ៉ាម ១: ១ ។